

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Martin van Hemert	Willemien Hobo
Gerda Kooijman	René van de Werken
Wim van der Toorn	

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:
dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 15,- en een abonnement per post kost € 25,- per jaar. U kunt zich hiervoor aanmelden bij:
willemien.hobo@gmail.com.

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

KLEUR:

1 hele pagina - € 550,- per jaar

ZWART-WIT:

Hele pagina - € 100,- voor 1 uitgave
- € 350,- voor 1 jaar

Halve pagina - € 50,- voor 1 uitgave
- € 175,- voor 1 jaar

Kwart pagina - € 25,- voor 1 uitgave
- € 87,50 voor 1 jaar

Achtste pagina - € 15,- voor 1 uitgave
- € 50,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.

Facebook: Dorpsraad Nederhemert

Twitter: @DorpsrNhemert

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Daar wordt u te woord gestaan en zo nodig doorverbonden. Wanneer de gemeente meermaals niet op uw klachten heeft gereageerd, kunt u contact opnemen met de dorpsraad.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn: Debby Wesselo, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681627 of 06-20737972.

Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat André Meijer, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

Maart 2015

Het eerste kwartaal van 2015 is bij het verschijnen van deze dorpskrant alweer bijna voorbij. Drie maanden waarin ook in Nederhemert weer veel is gebeurd.

Als we kijken naar de rouwberichten, dan zien we dat dit bijna 2 bladzijden vol is. Van het overlijden van een net geboren baby tot een aantal mensen van ruim 80 jaren. Ook vinden we in deze dorpskrant berichten van geboorte, huwelijk en jubilea. Het leven gaat door met al zijn vreugde, moeite en zorgen.

We wensen de bedroefde families van harte alle sterkte toe die nodig is. De families die een geboorte, huwelijk of jubileum te vieren hadden willen we vanaf deze plaats van harte feliciteren.

Nog enkele weken scheiden ons van 5 mei. De dag waarop we mogen herdenken 70 jaar vrij te mogen zijn. De oudsten in ons dorp zullen zich de oorlogsperiode nog kunnen herinneren. De meesten van ons moeten het doen met verhalen en overlevering. Dat we 5 mei dit jaar eens niet zomaar aan ons voorbij laten gaan, maar er eens bewust bij mogen stilstaan wat het ons gebracht heeft. 70 jaar vrijheid!! Wat hebben we ermee gedaan? Van wie hebben we die vrijheid ontvangen? Zijn wij zoveel beter als al die anderen in deze wereld die dat nu niet hebben? We denken aan Syrië en Nigeria, om maar eens 2 landen te noemen. Maar ook: wat te denken van de Oekraïne? Dat komt al dichterbij. En de aanslag die in Parijs plaatsvond? Dan komt de dreiging van terreur steeds dichterbij. Wij mogen nog in vrijheid leven, ondanks al het geweld in deze wereld. Dat we daar oprecht dankbaar voor mogen zijn!!

In ons dorp mocht het leven verder gaan met al zijn wederwaardigheden. Vermeldenswaard is nog het jubileum van Bouwbedrijf G.Vos dan in de afgelopen weken 25 jaar mocht bestaan. Ook vermeldenswaard is de opening van de kerk, na een renovatie en uitbreiding van 10 maanden. Van harte gefeliciteerd hiermee!

We wensen u weer veel leesgenot toe.

Wim van der Toorn

Nieuwtjes van de dorpsraad

Stukje van de dorpsraad.

Op 3 januari jl. hebben we het jaar 'Nederhemert 1200' afgesloten met een gezellig samenzijn in dorpshuis de Gaarde.

Er was een "gruun mee witte" kookwedstrijd, een lampionnenoptocht, georganiseerd door de basisschool, en een promo van de dorpsfilm, met aansluitend de uitreiking van de bestelde exemplaren.

Verderop in deze krant kunt U de foto's van deze afsluiting bekijken.

We hebben het jaar 'Nederhemert 1200' ondanks de beperkte middelen, met jong en oud kunnen vieren. We zijn hier echt wel trots op. We kunnen namelijk met z'n allen wel wat dingen bedenken, maar bij de uitvoering daarvan zijn we natuurlijk afhankelijk van, onder andere, sponsors, vrijwilligers en niet te vergeten het weer.

We geven U hieronder een overzicht van de binnengekomen sponsorbedragen, de gemaakte kosten en de opbrengsten uit verkopen.

Overzicht inkomsten en uitgaven Nederhemert 1200:

Omschrijving	Inkomsten bank	Inkomsten kas	Uitgaven bank	Uitgaven kas	Totaal
Sponsorgeld	2775,00	1330,00			4105,00
Vlaggen, drank, DVD, filmen	217,50	12432,56	7009,79	6136,52	- 496,25
Inkomsten en uitgaven zomermarkt		150,00	1122,09	831,70	- 1803,79
Leefbaarheids budget ter overbrugging + film	5000,00		4000,00		1000
Storting kasgelden	5000,00			5000,00	0
Sail 1200				265,04	- 265,04
Giften		80,00			80
Totaal	12992,50	13992,56	12131,88	12233,26	2619,92
Totaal kasgeld		13992,56		12233,26	1759,30
Totaal bank Nh.1200	12992,50		12131,88		860,62

Dit is de stand van zaken op 01-02-2015. Hier komt nog bij: per bank € 500,00 voor de kinderactiviteiten en er gaat nog af de rekening van dorpshuis de Gaarde en de rekeningen voor de inlegvellen voor de DVD's.

We hebben dus een positief resultaat behaald door uit te kijken en niet te gek te doen.

Dit geld zal door de dorpsraad apart worden gehouden als buffer voor toekomstige activiteiten.

De activiteiten die de dorpsraad verzorgt dienen voornamelijk om de leefbaarheid en onderlinge samenwerking te verbeteren en ons dorp te promoten. Ons streven is dat deze activiteiten laagdrempelig en voor iedereen toegankelijk zijn.

Mocht U naar aanleiding van het bovenstaande nog vragen hebben, dan kunt U contact met ons opnemen voor nadere uitleg.

70 jaar bevrijding:

Vanuit de gemeente zijn de voorbereidingen voor de tentoonstelling in volle gang. Tevens wordt gewerkt aan het maken van een boekje met 10 verhalen en een DVD.

Ook het bevrijdingsconcert krijgt al vorm. Hierover zal de gemeente later in de media verdere details bekend maken, evenals over het defilé van legervoertuigen op bevrijdingsdag.

Dodenherdenking zal door de dorpsraad georganiseerd worden op D.V. 4 mei 2015.

Nederhemert in beweging:

Sportcoach Jerry is nog op zoek naar **sportieve 55-plussers** die willen gaan bewegen onder zijn leiding. Geef U op!

Tevens kunt U elders in de dorpskrant meer lezen over de mogelijkheden om te bewegen onder begeleiding van de fysiotherapeuten van de FysioCompany uit het gezondheidscentrum.

WMO overleg in dorpshuis op 15 januari jl.

De opkomst bij deze bijeenkomst viel erg tegen. De heer Balken en de vertegenwoordiging van gemeente, buurtteams en STMR kwam niet sterk over. De mensen zouden graag weten waar ze aan toe zijn, maar dit is nog niet te zeggen. Er wordt eerst opnieuw geïndiceerd en dan weet de persoon in kwestie wat er voor hem of haar gaat veranderen.

Regionaal Streekarchief Rivierenland:

De heer van Doornmalen van het Streekarchief wil graag een keer komen met een samenvatting van de oude film. We hebben op de avond van 3 januari geen mogelijkheid gevonden om dit in te passen. Na overleg met het Seniorencomité zijn we tot de conclusie gekomen dat dit leuk is, maar dat we het opschuiven naar het najaar.

Uitbreiding speeltuin.

De toestellen staan klaar, het is alleen nog wachten op wat beter weer en dan kunnen de werkzaamheden gaan beginnen.

De boekenboom zullen we zelf proberen te maken met wat vrijwilligers, aangezien het niet lukt om het door leerlingen te laten doen.

De boomstammen zullen door de gemeente aangeleverd worden bij Hobo en daar zal Arie Verheij met hulp vanU misschien?? proberen er kastjes in te maken. Tevens gaan we bekijken hoe we het kunnen verankeren op een fundering. De bedoeling is, dat deze boom buiten staat van april tot oktober. In de wintermaanden zal de boom in opslag gaan.

Onderhoud dorp:

Aan de Nieuwstraat zijn nieuwe bomen geplant, de verlichting en verbetering van het wegdek staan nog op de lijst van onderhoudspunten.

Aan de Molendwarsstraat zou/zal een tijdelijke lantaarn geplaatst worden. We hopen, dat dit op korte termijn zal gebeuren. Een bankje aan deze straat blijft op de lijst van onderhoudspunten staan. Zwerfafval zal, als de krant uit komt, weer geruimd zijn. Dit gebeurde op 14 maart.

Brandveiligheid:

De gemeente verzorgt, in samenwerking met de brandweer en de dorpsraad, een avond over brandveiligheid. Deze voorlichting vindt plaats in het dorpshuis. U wordt hier nader over geïnformeerd.

Aftredend en herkiesbaar:

Evelyn van Wijk en René van der Werken zijn aftredend en herkiesbaar.

Eventuele tegenkandidaten kunnen zich opgeven tot de vergadering van 13 april 2015.

Volgende vergadering en inloopspreekuur.

De volgende vergadering is op maandagavond 13 april 2015 om 19.30 uur in dorpshuis de Gaarde.

Het inloopspreekuur is, voorafgaand aan de vergadering, van 19.00 tot 19.30 uur, eveneens in het dorpshuis.

Warme geest

Waar sneeuwvlokken en vorst heersen
het landschap zich tooit
alsof er een nieuwe schepping is ontstaan
de kou een vreemd soort warmte oproept
die geesten doet ontdooien
en lichamen in verstarring achterlaat.

In dit winterse land waar ik rond
hoor ik het knisperen van verse sneeuw
onder doelloze voetstappen
het kraken van de ijslaag op de dode rivier
ik warm mijn geest als wapen
tegen de kilte van het lichaam.

© Thom Ummels

Verkoop DVD's, vlaggen en drank:

We blijven de oude en de nieuwe DVD, het Hèmerts Vuurwàtter en de vlaggen gewoon verkopen. Contactpersoon op het eiland is Walter Esch. Zijn telefoonnummer is 06-51112982 en email adres northshore-holland@planet.nl.

Voor Nederhemert Noord kunt U terecht bij Willemien Hobo, Molenstraat 69, met telefoonnummer 06-51580701 en email adres willemien.hobo@gmail.com. Arie Verheij aan Schoolstraat 1A heeft ook deze artikelen op voorraad.

Verder kunt U Uw bestelling natuurlijk ook regelen via de andere dorpsraadsleden.

De prijzen van de artikelen zijn:

Nieuwe dorpsfilm € 10,00 per stuk, oude dorpsfilm € 5,00 per stuks

De vlaggen zijn € 22,50 per stuk

Hèmerts Vuurwàtter is € 15,00 per kruik.

De kleinste Hèmertsen

Martijn

18 november 2014

De Heere, Die leven gaf en leven spaarde, verblijdde ons met de geboorte van een zoon en broertje

Marius

We noemen hem Martijn

18 november 2014

Marty en Gea Oomen
Maria, Neline, Janneke, Dirk en Niels

Molenstraat 45a
5317 JD Nederhemert
Tel. 0418-551518

Liam • 11 januari 2015

Jessica

Dankbaar en gelukkig zijn wij met de geboorte van onze zoon

Liam

Remmert Eliza Marius

geboren op 11 januari 2015,
hij weegt 5085 gram en is 55 cm lang.

Remko en Lisette Remmerde - van Bezooijen
broertje van Wigo
Molenpad 1, 5317 JJ Nederhemert

Beschuitjes moeten wij nog smeren, dus wil je voor een bezoekje eventjes telefoneren, tel. 0418-640384.

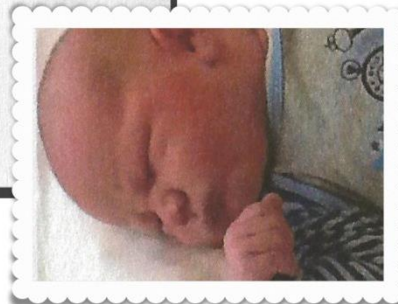
Dankbaar en met vreugde ontvingen wij uit Gods scheppende en bewarende hand een dochter en zusje

Adriana Elisabeth Cornelia

Jessica is geboren op 14 januari 2015

Nico en Lisette Bioch-van de Wetering
Ruben

Boterbloemstraat 40
5317NH Nederhemert
Tel. 0418-723081

U bent van harte welkom!
 Graag even bellen voor een bezoektje: 06-27097191.
 Wij rusten van 12.00-15.00 uur en na 21.00 uur.
 Tijdelijke ligplaats t/m 24 zaterdag 24 januari 2015:
 Maasdijk 3 te Nederhemert.

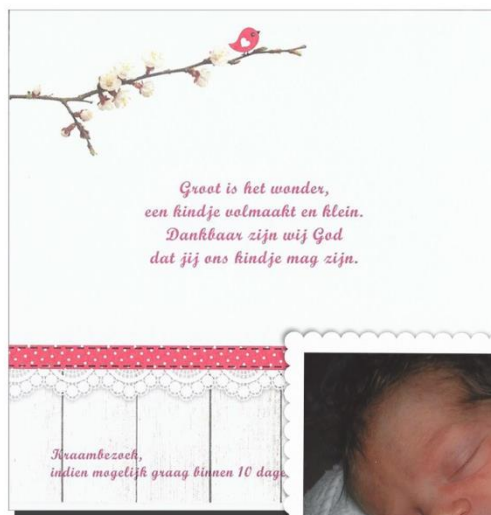
It Is de Heere, Die in Zijn wijs beleid,
 ons met dit kindje heeft verblijd.
 Hij spaarde en gaf nieuw leven,
 een dochter en zusje is aan ons gegeven.

Meiny Aline Dorathé

Emilya is geboren op 16 januari 2015

Gijs Novestadt en Rosalien Novestadt-Neikoop
 Daniël

m/s 'Verwachting'
 p/a Schoolstraat 15
 5317 NS Nederhemert

Noelof en Coriana
 Jaira, Jitter
 Kovenbloemstraat 4, 5317 NS Nederhemert
 Tel. 0418-551199

Nederhemert ruimt!

NEDERHEMERT RUIMT!!

NEDERHEMERT – Zwerfvuil opruimen in Nederhemert is geen pretje meer.

De vrijwilligers hebben dat geweten zaterdagmorgen 14 maart.

Verschillende vrijwilligers (waaronder ook vele kinderen) waren, na een oproep van de Dorpsraad, gekomen om zwerfvuil mee op te ruimen.

Na koffie (met een appelpunt van het dorpshuis) en limonade voor de kinderen en wat uitleg door Arie en Dirk van de Dorpsraad werd er twee uur geruimd in en rond Nederhemert.

Op sommige stukken, Zietfortseweg, Nieuwstraat, Maasdijk nabij het Sterrenbos was het raak daar lag heel veel zwerfvuil. Er waren op verschillende plaatsen afvalzakken gedumpt, van de dijk gegooid, die ook opgeruimd werden. Bij bouwbedrijf Robbemondt werd alles opgeslagen en zoals de foto laat zien, de vrijwilligers zijn niet voor niets bezig geweest. Dank aan al die vrijwilligers want zonder hun inzet was dit resultaat nooit behaald.

Ook raadsleden uit Nederhemert maakte deel uit van de vrijwilligers en daar zijn wij blij mee, Bouwbedrijf Gerrit Robbemondt stelde een bus ter beschikking waar het zwerfvuil mee opgehaald werd en er moest verschillende keren gereden worden zoveel zwerfvuil, gedumpte zakken, plastic emmers en kuipen te gek om op te noemen. In september zal er weer een actie gehouden worden.

Familie van raadslid Teunis van Ooijen brengen (zijn vrouw en zijn moeder) drinken voor de kinderen en lekkere warme gehakt balletjes. Ook Arie en Dirk mochten mee proeven.!!

Alpe d'HuZes

STEUN KANKERONDERZOEK ALPE D'HUZES

Plantjesmarkt – Zaterdag 25 april 2015

Molenstraat 26, Nederhemert

12.00-16.00 uur

Elk jaar organiseert stichting Alpe d'HuZes in samenwerking met de Nederlandse Kankerbestrijding een liefdadigheidsfeest om geld in te zamelen voor kankeronderzoek. Onder het motto 'opgeven is geen optie' beklimmen tijdens de Alpe d'HuZes vrijwilligers op één dag maximaal zes keer de legendarische Alpe d'Huez (1860m hoogte), waarbij zij financieel gesteund worden door familie, vrienden en bedrijven.

In 2011, 2012 en 2014 hebben drie jonge talentvolle onderzoekers (Wieger Norde, Willemijn Hobo en Anniek van der Waart) van het Laboratorium Hematologie van het Radboudumc een Bas Mulder Award van Alpe d'HuZes ontvangen. Deze onderzoeksprijs is ingesteld ter nagedachtenis aan Bas Mulder, die op 24-jarige leeftijd aan lymfeklierkanker overleed. Tijdens zijn ziekte beklom hij de Alpe d'Huez meerdere malen met zijn racefiets en inspireerde hij mensen van alle leeftijden. Dankzij het geld dat door fietsers van de Alpe d'HuZes is verzameld kunnen Wieger, Willemijn en Anniek hun onderzoek naar de ontwikkeling en toepassing van nieuwe therapieën gericht tegen bloed- en beenmergkanker voortzetten. Opgeven is geen optie! Het is enorm belangrijk dat er geld beschikbaar blijft voor kankeronderzoek, zodat uiteindelijk alle patiënten zullen genezen. Daarom zal een team van collega's en vrienden van het Laboratorium Hematologie (genaamd Lab d'HuZes) op donderdag 4 juni 2015 de Alpe d'Huez bedwingen om geld in te zamelen voor dit goede doel.

Op zaterdag 25 april 2015 organiseert het team Lab d'HuZes een plantjesmarkt in Nederhemert. Al het geld dat dan opgehaald wordt zal aan Stichting Alpe d'HuZes gedoneerd worden. Wilt u ons steunen, kom dan naar onze plantjesmarkt!

Namens team Lab d'HuZes,

Willemijn Hobo

facebook.com/LabdHuZes

<http://deelnemers.opgevenisgeenoptie.nl/acties/willemijnhobo/willemijn-hobo/>

Lars Kusters rijdt Tour for Life

Op 30 augustus 2015 staat Lars Kusters samen met 400 andere deelnemers aan de start van Tour for Life. Deelnemers fietsen in acht dagen van Italië naar Nederland om geld in te zamelen voor kankeronderzoek.

Ik fiets voor de kankerbestrijding, zodat gericht onderzoek kan plaatsvinden en kanker effectief bestreden kan worden. Fietsen is mijn grootste passie zoals dat ook een passie van mijn vader was. Helaas heeft hij de strijd tegen kanker verloren en daarom zet ik mijn lichaam in tegen deze onmenselijke ziekte. Alleen met uw steun kunnen we kanker verslaan!

Iedere renner haalt €2.500 sponsorgeld op voor Daniel Den Hoed Stichting/Erasmus MC Kanker Instituut. Het geld gaat naar het onderzoek voor een individuele kankertherapie in dit grootste kankerinstituut van Nederland.

Kanker is helaas nog steeds doodsoorzaak nummer één. Eén op de drie mensen krijgt kanker en jaarlijks overlijden in Nederland meer dan 43.000 mensen aan deze ziekte.

Wilt u meer informatie? Kijk dan op www.tourforlife.nl

Lars Kusters

Persoonlijke pagina: www.tourforlife.nl/lars-kusters

Verkoop puddingbroodjes team Nederhemert ten bate van team Lab d'HuZes.

Team Nederhemert, dat in 2014 aan de Alpe d'HuZes heeft deelgenomen, zal op vrijdag 17 april puddingbroodjes verkopen. De opbrengst van deze actie komt ten goede aan de Alpe d'HuZes deelname van Willemijn Hobo van het Lab d'HuZes team van het Radboudumc.

Willemijn en haar collega's doen onderzoek naar de verbetering van therapieën voor patiënten met bloed- en beenmergkanker met dank aan onderzoeksbeurzen van Stichting Alpe d'HuZes.

Adriaan Egas en zijn team zijn heel blij met de ervaring die zij verleden jaar hebben opgedaan door mee te fietsen. Zij zijn doordrongen van het belang van het inzamelen van geld voor de strijd tegen kanker. En zij vinden het zo leuk en positief dat Willemijn meefietst, dat zij besloten hebben deze actie op touw te zetten.

Op 17 april wordt er langs de deur gegaan en ze hopen, dat U de puddingbroodjes voor dit goede doel wilt kopen.

STEUN KANKERONDERZOEK

Planten- en fruitmarkt

Zaterdag 25 april 2015
12.00 tot 16.00 uur

Locatie:
Bouwbedrijf Hobo, Molenstraat 24, Nederhemert

De opbrengst van de plantenverkoop door
Willemijn Hobo komt ten goede aan **Alpe d'HuZes**

Lars Kusters verkoopt zijn fruit ten behoeve van
Daniël Den Hoed Stichting/Erasmus MC Kanker Instituut

Studeren in Roemenië

Het land van de verschillen!

Door het gebruik van mijn ellebogen weet ik een plekje te vinden in de stroom mensen die het gevaarte -met knarsende ijzeren wielen- in willen. Ik laat me 'makkelijk' meenemen door de mensenlijven die zich als een kudde schapen tussen de deuren doorwringt. Eindelijk binnen gekomen blijkt de temperatuur hetzelfde te zijn als buiten: erg koud. De geur van ongewassen kleding en haar dringt mijn neusgaten binnen. Ik wil mijn kaartje laten afstempelen door een machientje en breng mijn arm naar het apparaat aan de wand. Dan trekt iemand het uit mijn handen. Net voordat ik wil schreeuwen bemerk ik dat het uit goede wil is. Mijn ogen knipperen en ik brom in het Roemeens iets van 'bedankt'. Ik ga zitten op een plastic stoeltje wat eigenlijk prima zit. Ik kijk rond en zie hoe een jonge jongen opstaat voor een oude meneer. Mijn ogen knipperen weer. De rit is kort en ik stap uit. De volgende 'kudde' staat te wachten. Niet alleen om naar binnen te dringen maar om eerst de personen te

helpen die eruit komen. Koffers worden aangepakt en handen worden uitgestoken. De tram is sociaal gezien eigenlijk heel positief!

Ik ben Arjan Hovestadt en heb de mogelijkheid gekregen om vanuit mijn opleiding (PABO te Gouda) naar Roemenië te gaan. Ik heb hier vier maanden in een studentenflat gewoond. Ik heb het volgende gedaan daar: cursussen Engels volgen, een paar lessen geven op een basisschool en onderzoek doen. Dat onderzoek ging over Christelijk onderwijs in een deel van Roemenië (Transylvanië). Ik heb daar ontzettend veel meegemaakt en wil daar graag iets van delen.

Die korte intro gaf duidelijk de verschillen aan die ik ervaren heb in Roemenië. Het is natuurlijk heel fijn om lekker als Nederlander te focussen op de negatieve dingen in dit land en deze te vergroten, maar na mijn trip van vier maanden daag ik mezelf uit om het eens van twee kanten te bezien.

Vies en toch lekker...

Het ziet er smerig uit; drellen, draadjes, bloed, bot, donker en onbekend. Ik spreek over eten. Veel van wat ik gegeten heb past in die beschrijving. Ik kreeg bijna elke dag eten in de kantine van school. Dit was altijd een totale maaltijd met soep, brood,

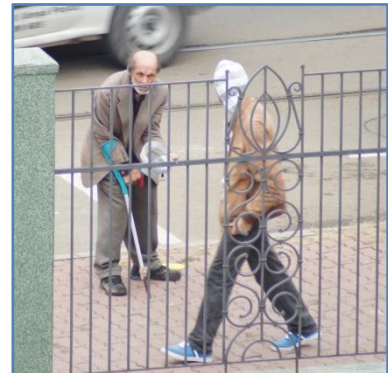

hoofdgerecht en een toetje. Die soep varieerde van perensoep tot 'varkensvetsoep'. Het zag er prima uit en was altijd wel lekker, hoewel warme perensoep wel apart is om te eten. Ik versnipperde mijn brood altijd in mijn soep zodat het goed eetbaar was. Verder was het hoofdgerecht elke dag weer een verrassing. Dit varieerde van dikke spaghetti met suiker-notenmix tot kippenlevers met aardappelpuree. Het toetje was de ene dag een stuk fruit en de andere dag een taartje of chocolade. Dit was het meest betrouwbare deel van de maaltijd. Hoewel het allemaal apart was om te eten moet ik zeggen dat ik de smaak erg lekker vond. Ik moest wel soms moeite doen om het enigszins aantrekkelijk te maken, maar dat was alleen nodig om mezelf gerust te stellen.

U dacht natuurlijk dat ik nu klaar was met dit stukje. Nou, helemaal niet dus. Ik heb namelijk een aandeel gehad in het bereiden van mijn eigen eten. Op een dag ben ik mee gegaan met één van mijn Roemeense vrienden en toen hebben we Saartje vermoord. Een hele dag zijn we bezig geweest om Saartje uit elkaar te halen en alles van haar netjes te sorteren. Ik mocht haar huid de hele dag schoonschrapen van het vet. Dit deed ik al kauwende op stukjes van haar gekookte longen. Toen Saartje net het leven gegeven had heb ik haar oor geprobeerd. Doe dit niet thuis! Het is niet aan te

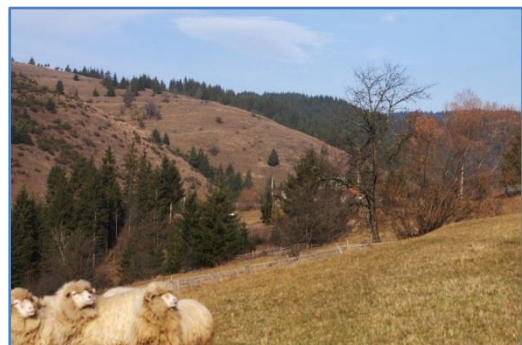
bevelen. Je kauwt gewoon een stuk rubber met wat zout. De dagen erna hebben we heerlijke worsten gegeten die verpakt waren in de darmen van Saartje. Ook haar vet hebben we met veel genoeg in klompjes naar binnen gewerkt. Ik ben eerlijk als ik zeg dat het lekker was. Hoe ik het naar binnen kreeg moet je me nu niet meer vragen...

Leegheid maar ook volheid...

De hele avond flessen bij elkaar sprokkelen op een feest midden in de stad, de laatste beetje alcohol bij elkaar gieten en je hebt weer een slok. Elke dag door de stad zwerven. Je ogen al speurend over de straten, geen hoekje ontgaat jouw haviksogen. Op zoek naar peuken waar je nog een beetje plezier van kunt krijgen als je ze aansteekt. De hele dag op de koude vloer zitten met je hand opgehouden om nog wat geld te ontvangen. Van de morgen vroeg tot in de nacht, al staande met je half-levende kind in je armen, om het medelijden te wekken van de elite zodat ze nog wat geld geven. Oftewel...leegheid.

Geen leven. Waarom, ik weet het niet. Leven voor een beetje geld om de nodige dingen te kopen, of...Velen gebruiken het gekregen geld op een verkeerde manier. Ze krijgen iets, zeggen tegen de gever: 'God zegene je!' en lopen naar de winkel om alcohol of sigaretten te kopen. Wat een triest beeld kreeg ik in de eerste paar dagen toen ik dit allemaal zag gebeuren voor mijn ogen. God, waarom hebben deze mensen dit leven en mag ik lekker in Nederhemert wonen met een geweldig lieve familie?! Dit soort vragen gaan dan je hoofd door en je ervaart je eigen rijkdom. Dank u God dat ik dit krijg.

Maar ook hier is een keerzijde. Ik ben met een jongen mee geweest om Roemenië te zien. Wat een pracht. De bergen zijn zo mooi, de natuur is ongerept. Ik heb een dag mezelf afgebeeld in een bos om de hele dag hout te hakken. We hakten dat hout boven op een berg, het paard trok de stammen met een kabel naar beneden en daar werd het in stukken gezaagd en op de kar gelegd. In deze volle natuur, waar de zon voluit schijnt zonder roetdeeltjes etc., leven ook de beren en wolven. Ik heb een beer gehoord van zo'n 50 meter afstand toen ik een wandeling maakte in het donker in de achtertuin van mijn vriend. Vervolgens liepen we naar zijn grootouders en hebben we een roedel wolven ontmoet. Deze heb ik ook echt in de ogen gekeken en met uiterst langzame pasjes hebben we ons weten te bevrijden uit hun blikveld...De volgende morgen stond ik vroeg op. De schapen waren op de berg aan het grazen en de zon scheen op hen. De contouren waren prachtig en de rust was zo indrukwekkend. Ik was er lange tijd stil van en zag hoe Gods grootheid te zien was in de natuur. Prachtig wat een volheid!

Hopeloos en hoopvol...

In de morgen vroeg op, werken voor een beetje geld. Laat in de avond thuis komen. In al je moeheid toch even wat regelen voor het huishouden en zorgen dat je weer op bed ligt. Hoe denken jullie hoe deze mensen eruit zagen toen ik ze zag? Elke dag moest ik naar een supermarkt om wat eten te halen. En ik zag elke dag weer dezelfde ogen achter de kassa. Ogen in een kas die diepe groeven toonde, ogen die hun prachtige bruine kleur verloren waren, ogen die niet meer spraken, ogen die niet meer glinsterden, ogen waarbij ik mezelf afvroeg hoelang het geleden was

dat ze opgelicht waren. Het werd mijn uitdaging om deze glinstering even terug te krijgen. Dit kreeg ik, na lang proberen, voor elkaar toen ik met mijn zwembroek en witte Crocs in de winkel kwam en in het Roemeens 'goedendag' zei. Deze ogen die ik beschreef zie je overal in Roemenië. Ogen zonder hoop. Het werk is schaars, de lonen zijn laag en de regering is vol van corruptie. Ik was er in een tijd dat er een nieuwe president gekozen werd. Ik was op een gegeven moment in het park om te bidden voor de verkiezing met een groep Christenen. Hier zag ik totaal iets anders. Deze ogen waren anders

vol zorgen en toen ik die ogen zag terwijl we bij elkaar in dat park waren, zag ik wat er anders was. Er was glinstering in toen zij naar boven keken en God vroegen om hulp voor dit land. Deze mensen hadden hoop. Hoop tussen de hopeloze. En dit heb ik gezien en ervaren in Roemenië: hoe het geloof in een God die alles leidt, rust en hoop geeft. Deze mensen hadden die schittering vaker, niet alleen in het park, maar ik ontmoette deze schittering ook in de kerk. Waar zij hun dank uitbrachten naar onze God die Zijn Zoon gegeven heeft voor mensen die hun hoop niet op dingen van deze wereld hebben maar op een God die te vertrouwen is

en je de glinstering in je ogen weer terug wil brengen! Dat is een bevestiging van wat God tegen ons zegt: 'Een ieder, die in Hem gelooft, die zal niet beschaamd worden.' (Romeinen 10:11)

Topsport in Nederhemert

‘We wilden een huisje in een mooie, rustige omgeving’

Al sinds 2001 woont voormalig top-badmintonster Lotte Jonathans (37) samen met haar partner Chris Bruil in ons kleine dorpje. In hun prachtige huis aan de Maasdijk genieten ze van het leven met hun twee eveneens topsportende zoontjes, na tientallen jaren topsport.

In een sport die geregeerd wordt door spelers uit Oriëntaalse oorden, is de (bijna) volbloed Nederlandse Lotte Jonathans jarenlang één van de besten. Met haar man Chris Bruil en met bekende dubbelpartners als Mia Audina weet ze namelijk jarenlang te presteren in de top van het internationale badminton. Jonathans komt onder andere uit op twee Olympische Spelen: in 2000 in het Australische Sydney en in 2004 in Athene. Tijdens de Spelen in Sydney behaalt Jonathans de vijfde plaats in het damesdubbel. Om ervoor te zorgen dat ze tijdens de Spelen in Athene minimaal hetzelfde presteert, besluit ze in 2001 om vanuit haar geboorteplaats 's-Hertogenbosch te verhuizen naar het rustige Nederhemert. Jonathans en Bruil kiezen bewust voor Nederhemert; ze willen zich in alle rust voorbereiden op de Olympische Spelen die vier jaar later plaats gaan vinden. In dat vierjarige traject gaat het topsportende stel uiteraard vaak trainen en reizen. Jonathans: “onze wens was toen om een huisje te hebben in een mooie omgeving waar rust zou zijn, op de momenten die we thuis zijn. Dat huisje vonden we toen in Nederhemert.” Jonathans krijgt het voor elkaar om zich in dat vierjarige traject te kwalificeren voor de Spelen van 2004. Net als in Sydney slaagt Jonathans erin om ook in Athene tijdens de Olympische Spelen een vijfde plaats te bemachtigen.

Na de Spelen in Sydney en Athene probeert Jonathans zich uit alle macht nog te kwalificeren voor de Olympische Spelen in Londen, dit jaar drie jaar geleden. Hoewel ze hard werkt blijft kwalificatie voor de Spelen van 2012 uit, waarna ze haar succesvolle topbadminton-carrière beëindigt. Dat wil overigens niet zeggen dat Jonathans in haar carrière niet verder kwam dan twee vijfde plaatsen op twee Olympische Spelen; onder dit artikel staat de gehele prijzenlijst van Jonathans met onder andere dertien (!) nationale titels en de winst tijdens het Dutch Open in 2006. Zelf denkt ze dat het feit dat ze lange tijd pal tegenover de Maaspoorthal in Den Bosch heeft gewoond, daaraan heeft bijgedragen. “Daardoor had ik een ‘thuiswedstrijdgevoel’ in de wedstrijden die daar plaatsvonden.”

Fotografie: Maite de Lorenzo Bollen Photandesign

Fotografie: Maite de Lorenzo Bollen Photandesign

een hele sterke persoonlijkheid moet hebben, wil je dat bereiken."

Momenteel is Jonathans druk met haar prille maatschappelijke carrière. Doordat ze al op tienjarige leeftijd bij de Nationale jeugdselectie wordt gehaald, heeft ze daar amper ervaring in. De sport heeft ze, op een aantal lucratieve toernooien na, voorlopig vaarwel gezegd. Bijna een jaar is ze nu werkzaam als verkoper binnendienst bij een bedrijf dat losse onderdelen voor schepen produceert. "Ik vind het onwijs leuk om nu bezig te zijn in zo'n interessante wereld. Zoals ik ook in mijn topsportcarrière een planning had voor de toekomst, zo heb ik die nu ook weer gemaakt. Daarin heb ik de eerste stappen alweer gemaakt." De voormalig topbadmintonster werkt daar zelf 30 uur in de week en heeft daarnaast een man die vaak van huis is. Ook haar kinderen, twee zoontjes van 8 en 9, hebben al een druk leven. Ze hebben beide het sporttalent van hun vader en moeder en zijn eveneens op jonge leeftijd in de topsport terecht gekomen. Toch vindt Jonathans het niet het belangrijkste dat haar kinderen succesvol worden in de sport: "Ik wil dat mijn kinderen uitgroeien tot gelukkige en stabiele volwassenen die hun potentie waarmaken. Dat kan in de sport zijn, maar ik weet uit ervaring dat je

De indrukwekkende carrière

Nederlandse Kampioenschappen

2001: Winnaar Damesdubbel
 2002: Winnaar Gemengddubbel
 2003: Winnaar Damesdubbel, Winnaar Gemengddubbel
 2004: Winnaar Damesdubbel, Winnaar Gemengddubbel
 2005: Winnaar Gemengddubbel
 2006: Winnaar Gemengddubbel
 2007: Winnaar Gemengddubbel
 2009: Winnaar Damesdubbel
 2010: Winnaar Damesdubbel
 2011: Winnaar Damesdubbel, Winnaar Gemengddubbel

Europese Kampioenschappen

2000: Bronzen medaille Damesdubbel
 2002: Bronzen medaille Gemengddubbel
 2004: Gouden medaille Damesdubbel
 2006: Gouden medaille EK damesteams

Wereldkampioenschappen

2001: 5e plaats Gemengddubbel
 2003: 5e plaats Damesdubbel

van Lotte Jonathans

Olympische Spelen

2000: 5e plaats Damesdubbel
 2004: 5e plaats Damesdubbel, 9e plaats Gemengddubbel

Overige toernooien

2000: Indonesian Open; Runner up
 2001: Bitburg Open, Winnaar
 2001: French Open, Winnaar
 2001: Dutch International, Winnaar
 2002: Swiss Open, Runner up
 2002: Bitburg Open, Winnaar
 2002: German Open, Winnaar
 2002: Danish Open, Runner up
 2004: Thailand Open, runner up
 2005: Dutch Open, Winnaar
 2010: Norwegian International, Winnaar
 2011: Bitburg Open, runner up
 2011: Spanish Open, Winnaar
 2011: Norwegian International, runner up

(Bron: www.badminton.nl)

Clusterhoofdpijn

Clusterhoofdpijn

Clusterhoofdpijn, ook wel zelfmoordhoofdpijn genoemd, is een van de meest pijnlijke syndromen waar een mens aan kan lijden. Het is een zeldzame aandoening waar 1 op de 10.000 mensen aan lijdt, dat is statistisch gezien 1700 mensen in Nederland. Eén daarvan is Arno Gijben uit Nederhemert, die sinds 1997 lijdt aan dit syndroom. Op de vraag hoe we clusterhoofdpijn moeten ervaren geeft hij een schokkende uitleg: het is vergelijkbaar met een brandende ijspriem die vanuit je hoofd herhaaldelijk in je oog wordt gestoken. Zijn neuroloog vertelde hem ook dat je een been af kunt zetten bij een patiënt tijdens een zware aanval en dat deze daar niets van zou voelen. Migraine is in vergelijking met clusterhoofdpijn ongeveer hetzelfde als je knie stoten en vrouwen die eraan lijden zeggen dat ze liever 10 bevallingen hebben dan een aanval. De clusterhoofdpijn begint vooral tijdens de remslaap, ongeveer 1 tot 1,5 uur nadat je in slaap bent gevallen. Daardoor raken ook veel patiënten snel oververmoeid door slaapgebrek. In het hoofd zit een vertakking van de zenuwen naar het oog, neus en kaak en bij clusterhoofdpijn zetten de bloedvaten uit naast deze vertakking. Hierdoor drukken deze bloedvaten op de zenuwen waardoor deze extreme pijn wordt veroorzaakt. De oorzaak hiervan is niet bekend, maar er zijn aanwijzingen dat het vanuit de binnenste van de hersenen komt. Alcohol, tabak, fysieke inspanningen, toevoegingen van E-nummers in voedsel zijn voorbeelden van uitlokkende factoren voor de aanvallen, maar ook weersveranderingen hebben een grote

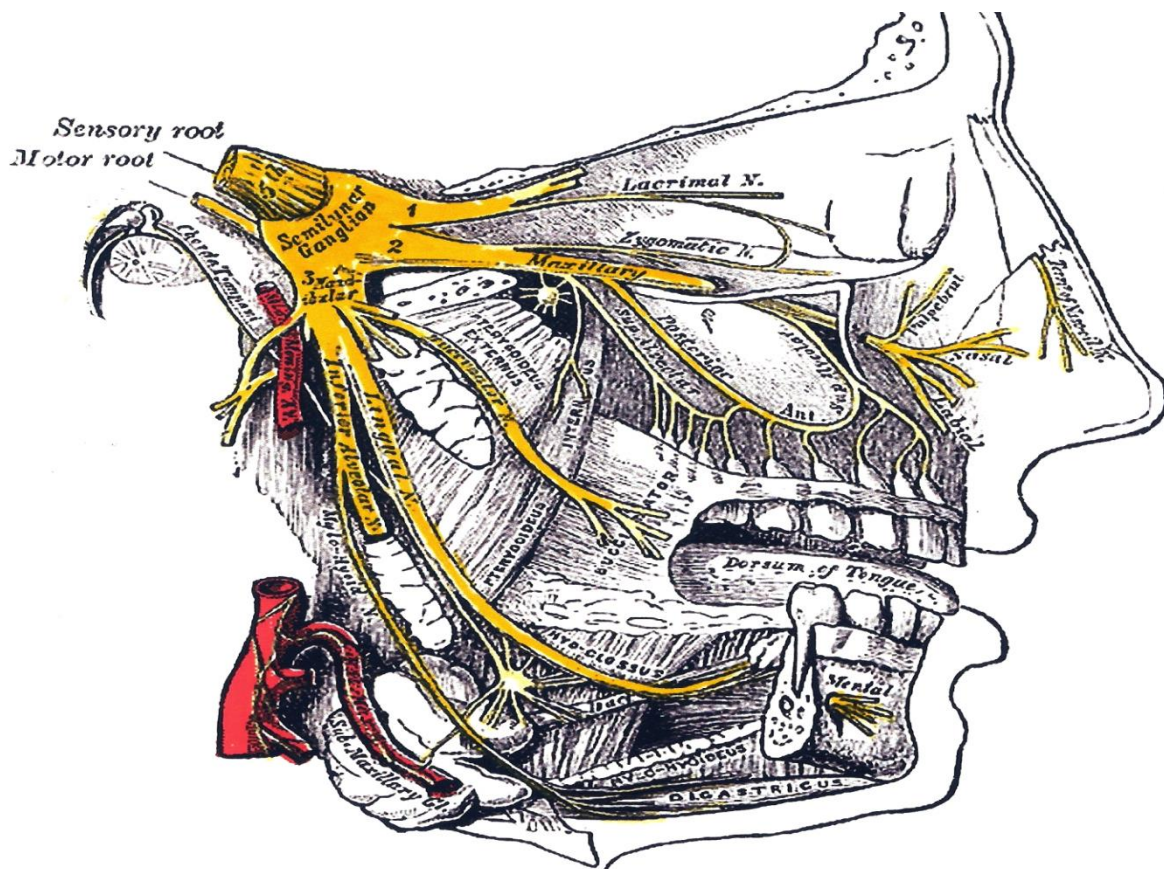
invloed hierop. Vooral in het voor- en najaar merken de patiënten dit en noemen zich dan ook de levende barometers. Er is een chronische vorm, waarbij heel het jaar aanvallen dagelijks plaats vinden en een episodische vorm van weken tot maanden, waarna deze weer verdwijnen. Een aanval duurt door de regelmaat 15 minuten tot 3 uur en vinden vaak plaats in een vast patroon.

Arno lijdt dus al 18 jaar aan dit syndroom, maar hij heeft het nu een jaar onder controle. Hiervoor heeft hij bij iedere aanval gekeken wat hij daarvoor had gedaan en wat de reden zou kunnen zijn wat de aanval heeft uitgelokt. Hierbij kwam hij tot de conclusie dat het vooral door de toevoegingen in voedsel kwam, de smaakversterkers met E-nummers. De jaren daarvoor is hij de hele medische molen doorlopen, omdat een behandelmethode moeilijk is vast te stellen. Het is afhankelijk per patiënt hoe de reactie is op medicijnen, bijvoorbeeld harttabletten. Het was kiezen tussen 2 kwaden, de clusterhoofdpijn of extreem zware medicatie. De medicatie heeft ook bijwerkingen en de grote dosis levert fysiek ook een aanslag, zodat het lichaam zich er tegen gaat verzetten. Bij een opkomende aanval helpt zuivere zuurstof de aanval tegen te gaan, en daarvoor heeft Arno een paar minuten de tijd om dit in te nemen voordat de aanval doorzet. Om een oplossing te vinden tegen de verschrikkelijke pijn gaan de patiënten zelf op zoek naar alle mogelijke methoden om van de clusterhoofdpijn af te komen. Door het LUMC Leiden wordt er bij proefpersonen een neurostimulator op de heup geplaatst met 2 kabels onderhuids naar de achterhoofdzenuw, die een elektrische stimulatie aan deze zenuw geven. Dit is een onderzoek wat nog loopt en het is afwachten of het werkt, voordat het op grote schaal

wordt toegepast. Maar er is bijvoorbeeld ook een experiment lopende met injecties vitamine D en daarmee lijken de aanvallen ook af te nemen. Zo zoekt iedere patiënt naar een methode die kan helpen. Is er dan geen genezing mogelijk? Na het 65^e levensjaar kan de clusterhoofdpijn verdwijnen, die in de meeste gevallen na het 18^e levensjaar ontstaat.

Sinds een jaar bestaat de Stichting Clusterhoofdpijn Nederland, waar Arno deel van uitmaakt. Deze stichting is ontstaan vanuit intensief contact tussen lotgenoten, die gezamenlijk de strijd tegen clusterhoofdpijn aan willen gaan. Ook zetten ze zich in om het syndroom meer erkenning te geven en de gevolgen daarvan. Want de gevolgen van deze ziekte zijn vaak ernstig en niet alleen lichamelijk. Vaak raken patiënten in een

dan is het zo weer over". Door de combinatie van al deze aspecten kiezen sommige patiënten ervoor hun leven te beëindigen. Dat mag echt niet gebeuren volgens Arno en dat is ook een doel van de stichting. Ze willen hulp bieden aan lotgenoten en voorlichting geven. Ook willen ze lezingen geven aan artsen in opleiding, omdat er een aantal hiervan ook huisarts worden en die kunnen dan sneller constateren dat het om clusterhoofdpijn gaat. Regelmatig worden er eerst nog een aantal operaties ondergaan voordat de artsen door hebben dat het om dit syndroom gaat. De stichting wil ook graag fondsen werven voor onderzoeken naar behandelingen tegen clusterhoofdpijn en andere ernstige vormen van hoofdpijn. Maar de fondsen zijn ook nodig om directe hulp te kunnen verlenen aan en voor patiënten. Voor meer informatie over de stichting kunt u terecht op www.schnl.nl.

sociaal isolement en is er onbegrip van hun omgeving, "pak maar een paracetamolletje,

50 jaar terug in de tijd

Berichten uit Nederhemert

December 1964

Jongetje aangereden- Het 9-jarig zoontje van de heer C. Keinemans stak nabij zijn ouderlijke woning onoplettend de Maasdijk over, juist bij het naderen van een personenauto, bestuurd door de heer T. v.d. Werken uit Aalst. Deze kon, ondanks krachtig remmen, een aanrijding niet voorkomen. Het knaapje werd geschept en enkele meters weggeslingerd. Wonderlijk genoeg had het slachtoffer slechts lichte verwondingen opgelopen. De plaatselijke arts J. Keiser verleende de eerste hulp.

Aanrijding- In de Molenstraat vond een aanrijding plaats, waarbij 2 personenauto's betrokken waren. De bestuurders waren de heren H.H. van Ooijen en Vos, beide woonachtig alhier. Persoonlijke ongelukken deden zich niet voor, wel was er materiële schade. Door de politie werd een onderzoek ingesteld naar de toedracht van de aanrijding.

Februari 1965

Lezing- Voor vele ouders en belangstellenden werd door de heer Brouwer, leraar aan de chr. Kweekschool "De Driestar" te Gouda in één der lokalen van de chr. Lagere school een lezing gehouden. Na schriftlezing en gebed door de voorzitter der schoolvereniging, de heer J. van Dulst verkreeg de heer Brouwer het woord. Voor een aandachtig gehoor zette spreker diverse problemen van schoolgaande kinderen uiteen, hetgeen hij aantoonde met feiten uit eigen loopbaan. Het belangrijkste noemde de heer Brouwer het contact tussen ouders en leerkrachten, want hierdoor kunnen veel problemen en moeilijkheden worden voorkomen, vooral als het kind de school gaat verlaten en beroepskeuze moet doen, dan is dit contact zeker noodzakelijk.

Bedrijfsongeval- Maandagmiddag werd een viertal arbeiders van het bouwbedrijf D. Hobo en zonen bij constructiewerkzaamheden op de stuwschroevenfabriek van de fa. v. Voorden te Zaltbommel door een vallende ijzeren balk getroffen. Drie hunner werden dusdanig gewond dat zij in een ziekenhuis moesten worden opgenomen. Eén kon na verbonden te zijn naar zijn woning worden vervoerd.

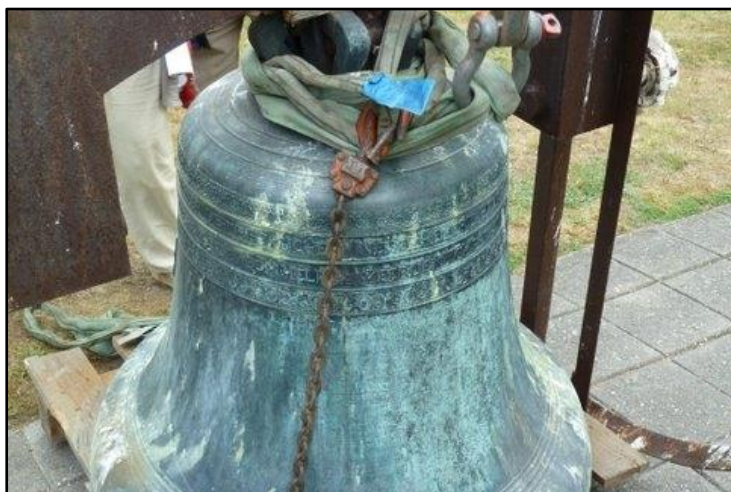
Maart 1965

Gecombineerde jaarvergadering- De beide meisjesverenigingen "Ken Hem in al uw wegen" en "Bidt en Werk" alsmede de knapenvereniging "Ursinus" hielden een gezamenlijke jaarvergadering in de herv. Kerk aan de Noordzijde. Vele ouders en belangstellenden woonden deze vergadering bij. De leiding was in handen van Ds. Veldjesgraaf. Na gezamenlijk zingen van een psalm volgde schriftlezing, waarna Ds. Veldjesgraaf voor ging in gebed. Na het voorlezen van de jaarverslagen volgde zang van de meisjesverenigingen en het voordragen van gedichten elkaar op. Een afvaardiging van de zusterverenigingen uit de dorpen Kerkwijk en Zuilichem brachten hun felicitaties over. Van de oud-leidster mej. J.H. Knoop, die wegens ziekte niet aanwezig kon zijn was een schriftelijke felicitatie ingekomen. De gehouden collecte bracht f 82,- op. Aan de leiders van de meisjesverenigingen mevr. Van Diggelen en mevr. Veldjesgraaf werd een mooie kamerplant aangeboden, terwijl de leiders van de knapenvereniging de heren Brugmans en v.d. Werken werden verrast met een boekenbon. De organiste mej. Wolfers kreeg een luxe doos postpapier. De avond werd door Ds. Veldjesgraaf met dankgebed gesloten.

De klokken van Nederhemert

Over de klokken van Nederhemert

Uit de Hervormde Kerk van 10 december 1957

“De oorlogsmachine heeft ook dit verstilde oord tussen de Maasarmen grondig ontluisd. De monumentale kerk werd in een troosteloze ruïne herschapen, maar het koor bleef staan. Binnen de rijzige muren van het kerkgebouw wordt alles van de historische erfenis behouden. De monumentale liggende figuur van Otto Frederik, Baron van Vittinghoff met de wapenborden van hem en zijn gemalin en ook de marmeren rouwborden van zijn opvolgers.

De galmende roep van de zware klok

in de toren van de kerk werd vroeger tot heel ver in de omtrek gehoord. Volgens de heren van Monumentenzorg moest men het echter nu maar met een bescheiden angelusklokje doen. De Eilanders dachten er echter anders over. Niet het angelusklokje, dat zijn beste klank verloren heeft, maar hun eigen grote klok moest en zou weer in het torentje komen. Deze klok werd door de Duitsers geroofd en ver van huis teruggevonden. Hij is er gekomen en de bewoners van Nederhemert hebben daaraan enthousiast meegewerkt en er spontaan voor geofferd zelfs.

Medio oktober of begin november zal de Eilandse kerk in gebruik worden genomen. Dan zal het dus toch een grote klok zijn die de mensen naar dit kleine bedehuis roept. Met een vibrerende jubel zal het gebeier zich wellicht voortplanten, om toch vooral te laten horen dat het Eiland Nederhemert weer een waardig Godshuis heeft. En zo'n feit mag heus wel 'aan de grote klok gehangen' worden.

In de Eilandse kerk hingen voor de oorlog twee klokken, zoals in dit stukje staat. De grote klok, die er nu weer hangt is een klok uit 1634. Johan Torck en zijn vrouw Ermgart van Wylick schonken de klok ter gelegenheid van de restauratie van de kerk in 1633 en lieten er ook hun wapens op zetten. Het volledige opschrift is: HEER JOHAN TORCK VRIJHEER DER HEERLIJCKHEIT NEDERHEMERT : HEERE TOT DELWIJNEN ENDE MONNICKENLANT : AMPTMANTOT BOMMEL THYELRE ENDE BOMMELREWEERDEN : CAPITAN ENDE GOUVERNEUR TOT BOMEL : AO 1643

De kleine klok was een Mariaklok, ook wel angelusklok genoemd. De tekst op deze klok is: AVE MARIA GRATIA PLENA DOMINUS TECUM * ANNO 1663 *. Dit zijn de eerste regels van het katholieke Wees gegroet en betekenen: 'Wees gegroet Maria, vol van genade, de Heer zij met U'. Deze kleine klok werd dus gegoten in 1663, maar in dat jaar was in Nederhemert al de Reformatie ingeburgerd en de toenmalige Heer van Hemert was in

geldzorgen. Het is waarschijnlijk dat deze kleine klok veel later voor Nederhemert is aangekocht, mogelijk door Carel van Nagell, die veel voor het dorp, de kerk en de school heeft gedaan.

In de oorlog werden beide klokken op 22 januari 1943 door de Duitsers uit de kerk gehaald en naar Tilburg gebracht. Voor de oorlog had de Rijksdienst voor Monumentenzorg al een inventaris gemaakt van alle klokken. De monumentale klokken kregen de letter M, en de oudste klokken de letter C. De bedoeling was dat de monumentale klokken bij vordering gespaard zouden blijven en de letters C als laatste omgesmolten. Zo zijn de Nederhemertse klokken die alle drie (ook de klok van de kerk in Noord) een C kregen, gespaard. Toen ze na de oorlog in Hemert terug kwamen hebben ze lang naast de school in Noord gelegen.

Toen duidelijk werd dat in 1957 de bevolking de grote klok weer in de Eilandse kerk wilde hebben, werd de kleine klok door het kerkbestuur in langdurig bruikleen afgestaan aan het Museum in Zaltbommel. Daar is de klok nog steeds te zien. Samen met de klok werd ook het monumentale Onze Vaderbord overgedragen.

Begin juni 2011 bleek de ophanging van de klok in de Eilandse kerk zo ver doorgeroest dat er gevaar was voor het neerstorten er van. Het bedrijf Toine Daelmans uit Asten heeft toen in opdracht van het kerkbestuur de klok en de ophanging gerestaureerd. Omdat hij toch in de toren bezig was kreeg hij ook de opdracht om de haan opnieuw te vergulden en draaiend te maken. Het weer hielp die dag niet mee. Het hangen van de klok gebeurde in stromende regen, maar het onweer bleef gelukkig op een afstand. In 1541 woonde Gijsbert van Hemert op het kasteel We weten dat hij heel rijk was en veel in het dorp deed. Het kan dus goed zijn dat hij een klok schonk aan de kleine kerk in Noord. Maar het kan ook zin dat deze klok net als de Mariaklok van Zuid later aangekocht is.

Hoe het vroeger was...het kerkgebouw

Omdat er in het artikel in de dorpskrant van december een stukje ontbrak volgt hieronder het vervolg....

Na vele jaren vacant te zijn geweest werd in 1963 kandidaat. G. Veldjesgraaf uit Ede beroepen, die het beroep ook aannam. 3 Okt. Leiden ontzet, Nederhemert bezet schreef hij in de Kerkbode. Hij was een hele lieve man die veel voor de Gemeente van Hemert heeft betekend. Verschillende maal liet Ds. aan het einde van de preek Ps. 52:7 zingen, schijnbaar één van zijn lievelingspsalmen. Er werden in die tijd ook verschillende Jeugdverenigingen opgericht.

Maar na vier jaar vertrok Ds. Veldjesgraaf naar Wouterswoude tot verdriet van de hele Gemeente.

Daarna zijn toch wonderlijk de vacatures snel opgevuld, de opvolgende predikanten heb ik zozeer niet gekend. Wij zijn in 1967 naar Andel geëmigreerd.

Kerk met schooljeugd mei 1946, met de letters:

We thank Rochester !, als dank voor geschonken leermiddelen.

In de zomer was er eens in de 14 dagen was er dienst op het Eiland en nog steeds is er Dienst.

Voor de oorlog was dat een grote mooie kerk, met een heel mooi interieur, maar de Duitsers hebben de toren laten springen die toen op het schip van de kerk viel. Het koor was min of meer gespaard gebleven en werd na de oorlog weer opgebouwd. Van het interieur van de Eilandse kerk is ook nog een mooie pentekening gemaakt door een onderduiker in de oorlog. Het verhaal is dat de stenen van de verwoeste Eilandse kerk naar de kerk van Well zijn gegaan, die ook half in puin lag.

Henk Knoop moest soms voor koster spelen, maar had op een koude winterzondag, het was Eerste Kerstdag en het vroom 10 graden, de kachel niet aangemaakt, zodat de dienstdoende predikant sprak dat we de dienst maar moesten beëindigen vanwege de natuur. Die predikant was de Weleerwaarde Heer Schoonderbeek.

Wegens gebrek aan predikanten van Geref. Bond signatuur traden nogal eens Weleerwaarde Heren op.

Een bekende, die ook wel pastoraal werk verricht heeft was de Weleerwaarde Heer Matze uit Hazerswoude, dat was net voor we weer na jaren een eigen predikant kregen.

Het was ook de tijd dat ds. L. Vroegindeweij uit Gameren met zijn Kaptein-Mobulettbrommer het Eiland op kwam rijden!!

Nu ik dit schrijf is het juni 2014 en is men in Hemert hard bezig om de kerk te verbouwen.

De kerk bleek te klein, omdat het aantal kerkgangers, in het bijzonder de jeugd, drastisch zijn toegenomen. Ik denk dat het inwonertal van Nederhemert zich verdubbeld heeft sinds mijn jeugd. En het is een groot wonder dat in deze tijd nog zulke grote dingen gebeuren.

Ik heb verschillende foto's tijdens de bouw genomen, op één van de foto's is de oude kerkruimte te zien, met het stuk muur waar de kansel heeft gestaan en waar de zon zo mooi op scheen. Ik vond het symbolisch, dat het LICHT in de kerk scheen!

Ik wens dan ook de Hersteld Hervormde Gemeente van Nederhemert Gods Zegen toe op dit vernieuwde bouwwerk.

Andel, sept. 2014 Piet Bruggmans

Uit de oude doos

voor u gelezen: een artikel uit een krant van 1957:

Bommelse Notities

607. Het Eiland Nederhemert.

Dat we vandaag ons oog eens richten naar het Eiland Nederhemert vindt zijn oorzaak in het feit, dat zondag j.l. daar het herbouwde kerkje weer in gebruik genomen is met een dienst, die geleid werd door Ds De Bruijn uit Well.

Het „eiland” Nederhemert, zoals het in de volksmond heet, is helemaal geen eiland meer. Gedurende ruim vier honderd jaar was het dat wel.

Oorspronkelijk sprak men niet van Nederhemert, maar van Hemert. Eigenaardig is wel, dat men nergens in de buurt nu een Bovenhemert vindt. Wel vindt men in de Betuwe de plaats Ophemert. We denken hierbij natuurlijk aan een voorbeeld in de buurt: Neerijnen en Opijnen, maar die liggen vlak bij elkaar.

Nederhemert was voor 1480 het zuidwestelijkste puntje van de Bommelerwaard. In de vijftiende eeuw had het erg te lijden van de strijd tussen Gelre en Maximiliaan van Oostenrijk. Op 18 november 1479 deden de Bosschenaars, die aan de zijde van Maximiliaan stonden, een inval te Hemert „en bornden (verbrandden) daer een groot deel huysen en die molen en een rosmolen”, en in hetzelfde jaar herhaalden zij de aanval, veroverden en verbrandden het kasteel en verwoestten een groot deel van het dorp. In 1480 doorgroeven de Bosschenaars „een stuck landts leggende boven tslot van Hamert in Gelrelandt”, zodat de Maas sedert haar loop hierdoor nam en de oorspronkelijke zuidelijker bedding ten dele verzandde. In 1480 werd Nederhemert dus in tweeën gedeeld en werd Nederhemert-Zuid een eiland.

Maar wat gebeurde er in het begin van deze eeuw? Het Maaswater vloede bij Woudrichem samen met het water van de Waal en bij Gorinchem kwam daar nog eens het water van de Linge bij en dat alles bij elkaar schiep 's winters vaak moeilijke ogenblikken op de Merwede bij Gorinchem,

waar al dat water niet vlot genoeg naar zee kon worden afgevoerd. De sanering bestond voornamelijk hierin, dat men de Maas een andere weg naar zee ging geven en wel via de Bergse Maas, die haar naam ontleent aan Geertruidenberg. Om het Maaswater te dwingen deze nieuwe loop te volgen, moest toen de Maas van Nederhemert naar Woudrichem afgedamd worden. Men deed dit met een dam bij Andel (een dam met een schutsluis) en met een dam bij Nederhemert in dat stuk, dat de Bosschenaren in 1480 zoveel zweetdruppeltjes had gekost. Dit werd echter een dam zonder sluis, omdat de oude westelijke loop van de Maas nu weer vaarwater werd gemaakt (dat stuk, waar nu die veel te smalle Bailybrug over ligt). Door die afdamming was dit stuk Nederhemert weer eiland af.

Het eiland Nederhemert was voor 1940 het meest bekoorlijke stukje van de Bommelerwaard. Een fraai kasteel torende daar omhoog. We weten, dat op deze plaats reeds in 1310 een kasteel stond. Het kasteel, dat er voor de laatste oorlog stond, was in sterke mate verbouwd, maar niettemin ook voor de historicus wel de moeite waard. Het bewaarde een kostbare verzameling van kunstschatten. Er stond een grote kerk en er was een voor onze streken groot bos. Er was ook nog een speeltuin... In de dertiger jaren is er nog eens gespeeld met de gedachte hier op het Eiland Nederhemert een Volkshogeschool te stichten. Wat de omgeving betreft, had men niet iets beters kunnen uitzoeken. Helaas, de oorlog heeft zijn verschroeiende adem over dit stukje Bommelerwaard laten gaan en na de oorlog hadden we er eigenlijk alleen maar een (gehavende) speeltuin over.

Thans heeft het eiland weer een (kleine) kerk terug. En de grote klok van vroeger beiert weer over het gehavende bos, over de ruïnes van het kasteel en over de speeltuin. Als het iemand interesseert, vertellen we ook nog eens iets over die oude kerk van het Eiland Nederhemert.

Getrouwd!

Govert en Andrea

27 februari 2015

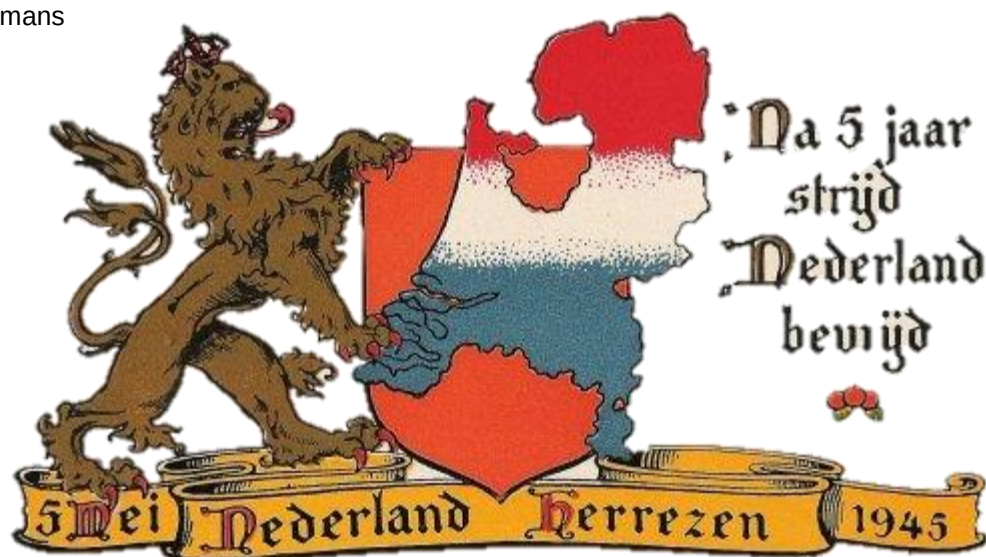
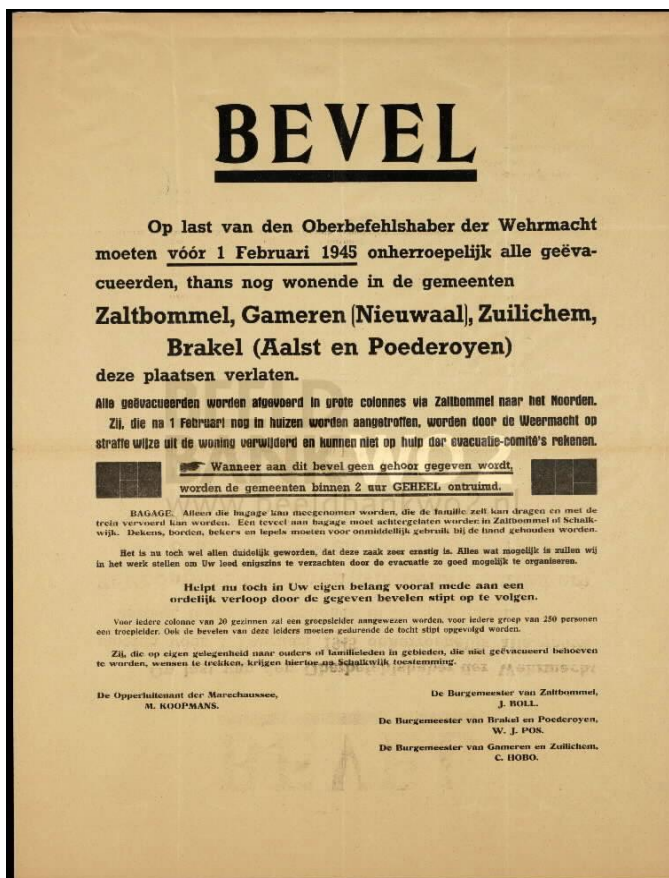
Nederhemert bevrijd!

Een paar herinneringen aan de bevrijding van Nederhemert

Echte bevrijders hebben wij nooit gezien, de Duitsers trokken vanzelf weg.

Op 12 januari 1945 brandde het kasteel af, nadat deze met fosforgranaten door de geallieerden in brand geschoten was. Op 16 januari 1945 zijn wij naar Aalst geëvacueerd omdat Hèmert en de andere Maasdorpen frontgebied zouden zijn. Wij moesten eigenlijk naar Friesland afreizen, maar omdat wij onze Opa in huis hadden mochten wij in Aalst blijven. Ik was nog geen 5 jaar, maar ik stond in de kinderwagen. We gingen lopend. En Opa, met de geit aan een touwtje, liep voorop. Zo belandden wij in Aalst in de Buurt bij Wed. Wilhelmina Keijnemans-Exalto, door ons Mijntjemeu genoemd. Ze was een schoonzus van Opa (Dirk Keijnemans). In de eerste dagen van Mei zijn wij weer in Hèmert aangeland. Een bloeiend bleekveldje met Pinksterbloemen hangt het best in mijn geheugen. Er was enkel een bedspiraal gestolen die later op het Eiland werd teruggevonden. De burens verloren hun schuurtje, wat in een bomkrater veranderd was. Wij hebben in de oorlog meer last van de geallieerden (Engelsen) gehad dan van de Duitsers. Zo werden in Hèmert de schepen van vluchtelingen die in het dorp hun toevlucht hadden gevonden, beschoten door hun vliegtuigen. Onze Lagere School werd net na de bevrijding gesponsord door een stad in Amerika, Worchester. Wat het allemaal inhield weet ik ook niet. Wel dat er een schoolfoto in April 1946 voor de Herv. Kerk gemaakt is, waarin ook de dank uitgesproken is.

Piet Brugmans

Bijeenkomst 70 jaar bevrijding

Bijeenkomst 70 jaar bevrijding gemeente Zaltbommel.

Op 4 februari jl. is er een bijeenkomst gehouden over 70 jaar bevrijding van de gemeente Zaltbommel. Sil van Doornmalen van het Regionaal Streekarchief Rivierenland heeft een lezing gehouden voor ouderen in de Wilhelminahof in Brakel. Deze lezing stond in het teken van de oorlog en de bevrijding. Geïnteresseerde ouderen waren van harte uitgenodigd hierbij aanwezig te zijn.

Uit Nederhemert waren Johanna van Ooijen, Leny Vos, Dina van Genderen, Arie en Bertha Verheij en Willemien Hobo.

Aansluitend werden de ouderen gestimuleerd verhalen te vertellen rondom het thema 70 jaar bevrijding. Een groep leerlingen van het Cambium College in Zaltbommel waren aanwezig om deze verhalen op te schrijven en te verwerken voor het project Vrij Vertaald.

Bij een volgende bijeenkomst presenteren de leerlingen hun vertaling aan de ouderen.

Dit project gaat zich afspelen in tien gemeenten van het Rivierenland en Zaltbommel is hier één van. Het Regionaal Streekarchief zorgt voor een prachtig fotoboek per gemeente.

De verhalen van de ouderen worden vastgelegd in boekvorm, wat uiteindelijk resulteert in een prachtig document met verhalen.

Voor Nederhemert wordt zeer waarschijnlijk het verhaal van Dina van Genderen opgenomen in het boek.

Dina heeft haar indrukken in de laatste oorlogsmaanden opgetekend in een schriftje, wat resulteerde in een mooi beeld van de gebeurtenissen in deze maanden in Nederhemert.

Vanuit de gemeente worden we op de hoogte gehouden van de verdere gang van zaken.

Column Betje Wolfers

Geëvacueerd in Friesland

Ja, diejen oorlog van '40 '45.

En altijd als ik een foto zie van de Sneekerpoort, denk ik eraan terug. Aan de evacuatie naar Sneek.

Het is januari 1945. Het zuiden van Nederland en het hoge noorden zijn al bevrijd. Dan beginnen de felle gevechten tussen Noord en Zuid, tussen Engelsen en Duitsers, met de Maas als afscheiding. Heusden heeft daar ook erg onder geleden.

Er wordt van hoger hand besloten om de burger bevolking van de dorpen langs de Maas te beschermen. Daarvoor zullen ze huis en haard moeten verlaten.

Zo komen wij in februari '45 terecht bij de fam. Van Ooyen aan de Hambloksekade in Aalst. Daar hebben we het best goed gehad. Broers en zusters van Ooyen waren hartelijk en vriendelijk. We hebben altijd contact met hen gehouden.

Maar we waren nog niet ver genoeg uit de gevarenzone. Op een dag komt er bericht dat we ons klaar moeten maken voor een lange tocht.

Het is nog winter en de sneeuw ligt hier en daar dik op de wegen.

Vader en moeder pakken zoveel mogelijk van onze spullen in en leggen die in de kinderwagen. Daar ligt ook een klein meske in, ons Riek, krap een jaar oud.

Ik was drie en ons Kee zes.

Het begin van de lange tocht wordt lopend afgelegd. Ik dribbel op mijn kleine voetjes naast de wagen, maar al gauw zet pa mij op het plangeske dat vooraan over de kinderwagen ligt.

Moeder vertelde weleens dat de kinderwagen af en toe vast kwam te zitten in de sneeuw. Soms hielp een Duitser om de wagen weer vlot te krijgen.

Verder en verder gaat de tocht, richting Utrecht. In Schalkwijk, vlakbij Utrecht, worden we in een school ondergebracht om daar de nacht door te brengen.

De volgende dag gaan we met de trein richting het noorden. Uiteindelijk komen we in Sneek terecht.

Op het station worden we verwelkomd door ons gastgezin, de fam. Veltman. Zij wonen in de Stationsstraat. Mijnheer Veltman is ambtenaar op het stadhuis en heeft veel voor de evacués geregeld. Aan hem hebben we het te danken gehad dat wij als gezin bij elkaar konden blijven.

Wij kregen de bovenverdieping van hun huis ter beschikking. Genoeg slaapkamers, maar geen keuken en alles zonder verwarming. Het warm eten moest gehaald worden in de gaarkeuken onder de Sneekerpoort. Die afstand was gelukkig niet al te groot, wat heel fijn was voor moeder Mijntje, want ze moest minstens een paar keer per dag op en neer, ook om warm water te halen.

Mijn vader heeft werk gezocht en gevonden op een steenhouwerij. Hij heeft het daar best naar zijn zin gehad.

's Avonds lag ik altijd een beetje te deunen voor ik ging slapen. Moeder Mijntje keek daar niet meer van op. Anders gesteld was het met mevrouw Veltman. En toen ze een keer zag hoe ik met mijn kleine hoofdje heen en weer lag te rollen had ze het niet meer. Ze belde direct haar huisarts. Bij haar eigen kinderen, Lientje en Naltje had ze dit nog nooit gezien. De huisarts was een verstandig man. 'Niets aan de hand, gaat vanzelf over als ze groter wordt'. En zo is het ook gegaan.

Moeder Mijntje had het moeilijk in die vreemde stad. Maar dat niet alleen. 'Wat is er toch aan de hand juffrouw Wolfers', vroeg mevrouw Veltman vaak. Wat was het geval?

Moeder wist niet waar Hannes v.d. Werken en Betje Bruygom (mijn moeders moeder) gebleven waren. Niet in Sneek, maar waar dan wel? Geruchten van Giessendam deden de rondte.

Mevrouw Veltman wist raad 'Schrijf een brief aan de dominee van Giessendam en vraag of hij de fam. v.d. Werken kent. Maar hoe heet die beste man? Een oplossing is gauw gevonden. 'Aan de pastorie van Hardinxveld-Giessendam'. Nou, hoe vind je dat? Zouden jij of ik dit bedacht kunnen hebben?

Binnen de kortste keren komt er een brief aan op Stationsstraat 20. Ja, hoor, de fam. v.d. Werken en ook moeder Bet Bruygom zijn bij de dominee bekend. Een pak van moeders hart, maar het heimwee nor Hèmert bleef.

Mijntje heeft wat afgehuild in die periode, maar ze is er doorheen geslept. Door wie, ja, door wie? Door Pièterke van Dirk Bouman, de Kotter, als ik dat mag schrijven. Mag vast wel van Jaantjes, hun dochter. Ik zal het haar eens vragen, want af en toe kom ik op het Slot in Gamarren.

Die goede mensen zijn ook in Sneek, we kennen elkaar goed, want ze woonden ook op de Ka. Pièterke heeft mijn moeder wel vaker geholpen.

Ze komt wel eens aanlopen op de Stationsstraat. 'Kop op Mijn, den oorlog is zó vurbij en dan gaon we trug'.

Pièterkes aanwezigheid en vrolijke woorden fleurden Mijntjes altijd een bietje op. Gelukkig mer.

Na drie of vier maanden mogen we terug nor huis, nor Hèmert. Ons huis staat er nog net als alle andere op de Ka.

Tante Artje heeft het huis schoon gemaakt, de kelder heeft ze zelfs uitgeschrobd. Ze heeft nooit willen zeggen wat ze daar gevonden heeft. 'Dan zette gij nôit mer oe weckflesse en aander ète erin'.

En nou de burtaovendjes. Ik heb er weleens over geschreven in den Dorpskrant.

Jaren lang zijn Pièterke en Dirk wieze burte bij ons. En wè dinkte waar het over ging? Juist! Diejen verschrikkelijken oorlog en de evacuaosie in Sneek.

In die verhalen is diejen oorlog wel tien kière en mièr opneit uitgevochte! Wat konden die mensen vertellen en met woorden vchten ze opnieuw tegen de Duitsers, die Moffen.

Wij, es keier vonden het prachtig. Soms kropen we onder de tafel en hielden ons koest. Ge snapt wel waarom. Totdat moeder Mijntje besepte dat die 'jong' nog op waren. Zeer gereseeveerd werden we naar bed gestuurd. Den oorlog was vurbij en de evacuatie was over. En onze kinderpret eindigde op zolder, in bed.

Ingebruikname Kerk Nederhemert

De kerk in gebruik genomen.

Het was een gezellige drukte maandagochtend 23 februari in de hal bij Oomen Transport. Na bijna 10 maanden hier gebivakkeerd te hebben werd er nu met man en macht aan gewerkt om de hal weer leeg te maken. De banken eruit en op de vrachtwagen om naar Groningen gebracht te worden. De vloerplaten gedomonteerd en terug naar bouwbedrijf Gerrit Vos. De kansel voorzichtig demonteren en in de kerk weer terugplaatsen, weliswaar op een andere plek. 's Avonds was er nauwelijks meer wat van te zien dat hier al die maanden onze kerkdiensten plaatsvonden, en werd de ruimte weer benut voor opslag van allerlei goederen. Halverwege de avond stond hij alweer bijna vol.

In het kerkgebouw stijgt intussen de spanning; de datum van 28 februari nadert met rasse schreden, de dag dat de ingebruikname gepland staat. Voor die tijd moet er nog het een en ander gebeuren, zoals deuren terugplaatsen, trappen installeren, orgel stemmen, stofferen, enz. Ook de schoonmaak vergt de nodige inzet. Maandagmorgen om kwart voor 9 druppelen de eerste schoonmakers en schoonmaaksters binnen. Met zo'n 30 vrijwilligers wordt deze klus in iets meer dan 2 dagen geklaard. Een hele operatie die door het kostenrechtspaar goed was voorbereid, en daarom zo snel kon worden afgerond.

Dan komt 28 februari. Naast een groot deel van de eigen gemeente, zijn een heel aantal genodigden van elders aanwezig om de officiële ingebruikname mee te maken. Klokslag half 10 heet president-kerkvoogd C. Oomen alle aanwezigen hartelijk welkom. In een 20 minuten durende speech laat hij een aantal hoogtepunten de revue passeren. Behoudens in de eerste plaats dank aan de Heere God heeft hij veel waarderende woorden aan het adres van allen die aan het

project hebben gewerkt, zoals architect, aannemers, onderaannemers, vrijwilligers, enz. Ook zijn er waarderende woorden voor de overheid en overheidsinstanties, zoals het gemeentebestuur, de ambtelijke ondersteuning, zowel van de gemeente als van de provincie. Oomen ervaart het nog steeds als een wonder dat van de provincie subsidie werd gekregen voor de restauratie. Zonder deze subsidie was de restauratie niet te behappen geweest, aldus Oomen, die in dit verband ook waarderende woorden had voor de Rijksdienst voor Cultureel Erfgoed. Hij toont zich vooral dankbaar ten opzichte van zijn achterban, de gemeentelieden, voor de geweldige steun, zowel financieel als daadwerkelijk tijdens de bouw. Ruim 80% van de gemeentelieden steunde het plan vanaf het begin, met bedragen 'waar we stil van werden'. Tenslotte wordt nog aandacht geschonken aan het belangeloos ter beschikking stellen van de tijdelijke huisvesting door Oomen Transport. Als blijk van waardering overhandigt kerkvoogd C. Bouman een houtsnijwerk aan directeur H.J. Oomen. Op dit kunstwerk zijn door de onder ons bekende houtsnijder Ceel van Heijkop een drietal taferelen uitgebeeld die betrekking hebben op de periode die is doorgebracht in de hal aan de Nieuwstraat, het kantoor, de kansel in de hal en de gerestaureerde en uitgebreide kerk. Oomen eindigt zijn toespraak met de wens dat al het werk dat, zowel in de kerk als in Rehoboth plaatsvindt, rijke vrucht mag dragen.

Vervolgens voert wethouder Bragt het woord namens het College van B&W van Zaltbommel. Naast felicitaties ter gelegenheid van de ingebruikname dankt hij de kerkvoogdij voor de constructieve wijze waarop met de gemeente is samengewerkt om te komen tot een plan waar alle partijen zich in konden vinden. Hij besluit met de wens dat het doel waarvoor deze kerk er is, de verkondiging van Gods Woord, gezegend mag worden.

Vervolgens spreken nog: de architect van de uitbreiding, de heer P.D. van Vliet, de heer G. Tutert namens de Stichting Behoud Kerkelijke Gebouwen (SBKG). De heer Tutert heeft de restauratie begeleid. Vervolgens voert de hoofdaannemer van de uitbreiding, de heer G. Vos het woord. Als laatste spreekt ouderling J. Bouman namens de Classis Zuid-Oost van de Hersteld Hervormde Kerk.

De officiële ingebruikname geschiedt door middel van een ambtelijke dienst waarin de plaatselijke predikant, Ds. H. Zweistra voorgaat. Onder het zingen van de woorden *'Want de opening van Uw woorden zal gewis, Gelijk een licht, het donker op doen klaren'* uit vers 65 van Psalm 119, wordt de oude Statenbijbel op de kansel weer geopend. Voor eenieder die nauw betrokken was bij het project was dit best wel een emotioneel moment. Vervolgens bepaalt spreker de aanwezigen bij Genesis 26 vers 22 *'En hij brak op van daar, en groef een andere put, en zij twistten over die niet; daarom noemde hij deszelfs naam Rehoboth, en zeide: Want nu heeft ons de HEERE ruimte gemaakt, en wij zijn gewassen in dit land'*, daarmee aansluitend bij de naam van verenigingsgebouw 'Rehoboth', hetgeen 'ruimte' betekent. Maar het mag ook vertaald worden met 'uitbreiding',

zeer toepasselijk voor deze dag. Na de dienst maken velen nog gebruik van de gelegenheid om tijdens een informeel samenzijn het gebouw te bezichtigen.

's Middags is er van 14.00 tot 17.30 nog open huis. Een constante stroom van belangstellenden komt langs om het resultaat te bekijken. Onder het genot van een hapje en drankje kan gekeken worden naar een presentatie van heel veel foto's van de bouw, vanaf de sloop tot en met het laatste schilderwerk. Het overgrote deel van deze foto's is gemaakt door mevrouw M. van der Toorn. Ook de presentatie is door haar gemaakt, waarvoor ook hier een woord van dank op z'n plaats is. Alle betrokkenen mogen terugkijken op een mooie dag, waarop toch vooral het woord 'dankbaarheid' jegens de Heere God op z'n plaats is.

Een week later, zaterdag 7 maart, is het overgrote deel van de vrijwilligers nog één keer in de hal bij Oomen Transport te vinden. Met een gezamenlijke maaltijd voor het hele gezin wordt een periode die zich het best laat beschrijven als 'hartverwarmend' afgesloten.

Spreektaal

In een ver verleden was ik ook nog correspondent van de Koninklijke Academie voor Wetenschappen, afdeling dialectologie. Ik ken in ieder geval 2 woorden of uitdrukkingen die ik nergens anders ben tegengekomen, ook niet op internet. Het eerste is "kuis en kas". Bijvoorbeeld in de zin: dat kozijn is kuis en kas verrot. Ik ben wel benieuwd of het nog gebruikt wordt.

Het tweede is het woord "bamesen". Walnoten moest je niet plukken maar met een stok van de boom slaan, dat heette baomesen. Toon Haasakker (hoop dat hij zo heette, ik ken alleen zijn bijnaam) had notenbomen .Daar waar nu de meubelberg is. Ieder najaar waren daar een paar mannen aan het baomesen. En natuurlijk waren wij daar na schooltijd bij.

Een uitdrukking die ik in de Hèmertse betekenis nooit ergens anders heb gehoord is het woord "aantrekkelijk". Als je in ons dorp aantrekkelijk was, betekende dat dat je erg gevoelig was, dus dat je dingen gemakkelijk aantrekt. Terwijl in het Nederlands het woord echt iets anders betekent. Een aantrekkelijk meisje is daar een leuk,lief meisje.

Dick Hobo

Reactie op munitieschepen

Met veel plezier las ik het artikel over de munitie schepen. Daarom een herinnering hieraan.

Een neef van mijn moeder, Diets, studeerde in Delft en bracht graag een weekend bij ons door. Hij kwam dan met trein en bus. Die bus ging niet verder dan Wellseind. Het laatste stukje liep hij dan.

Op een zaterdag in de winter vroor het behoorlijk. De kreek langs de dijk lag vol ijsschotsen. Diets maakte daar een foto van. Toen hij bij de Spido kwam werd hij gearresteerd, verdacht van spionage. En hij zou afgevoerd worden naar Vught. Omdat wij van niks wisten mocht hij, tussen twee soldaten in, even komen vertellen dat hij naar Vught moest. Een student natuurkunde die foto's maakte van munitieschepen, dat kon geen zuivere koffie zijn. Hij is in de kazerne verhoord, Er is in Delft geïnformeerd, Het fotorolletje werd in beslag genomen. Er stond geen schip op. 's Avonds laat werd hij vrijgelaten. U kunt gaan. Maar hoe kom je op zaterdagavond laat van Vught in Hemert? Omdat ze toch nog een aflossing bij de Spido moesten doen mocht hij meerijden. Achteraf denk ik dat die soldaten blij waren dat ze op deze manier ook eens een verzetje hadden.

40 jaar getrouwd

Wel 200 felicitatiekaarten kregen Kees Oomen (63) en Corrie Oomen-Valk (61).

Op 20 december vorig jaar was het echtpaar dan ook 40 jaar getrouwd. Ze willen iedereen hartelijk bedanken voor al die gelukwensen.

Tijdens een receptie in het dorpshuis kwamen die dag veel mensen het echtpaar feliciteren.

Kees en Corrie hebben 4 kinderen en 7 kleinkinderen. Ruim 35 jaar woonde het echtpaar in hun huis aan de Nieuwstraat en zijn nu al weer 5 jaar woonachtig in hun prachtige nieuwe huis aan de Molenstraat, en daar wonen Kees en Corrie met veel plezier.

Onze redactie ging bij hen op bezoek met een mooi boeket van de Dorpsraad. Onder het genot van een bakje koffie raakten wij aan de praat. Kees is een echte Hèmertse, geboren in een huis aan de Molenstraat 40. Corrie is geboren aan de Maasdijk in Aalst.

Nadat de middelbare school doorlopen was, heeft Kees altijd een kantoorbaan gehad. Eerst 21 jaar bij Schouten Giessen, daarna bij Cereol Benelux BV, een plantaardige oliefabriek (soja) in Utrecht, en vanaf 2002 bij een soortgelijk Amerikaans bedrijf ADM, dat gevestigd is in Europoort bij Rotterdam. Hij hoopt dit bij gezondheid nog een paar jaar te mogen doen.

Voor dat bedrijf werkt Kees al bijna 4 jaar niet alleen in Rotterdam maar ook 4 dagen in de maand op een kantoor in Mainz, Duitsland. Vrijwel vanaf het begin gaat Corrie steeds met hem mee. In de buurt van Mainz hebben ze een appartement tot hun beschikking en het is vooral voor Corrie elke maand een ontspannend uitstapje naar Duitsland!

In de tuin werken doet Kees ook graag en daar heeft hij werk genoeg in want ze hebben een grote tuin die er keurig bij ligt.

In 1989 werd Kees notabel en sinds 1999 is hij president kerkvoogd van de (Hersteld) Hervormde Kerk in Nederhemert. Vooral de laatste jaren steekt hij daar heel veel uren in. Nu de kerk wordt gerestaureerd en met 250 plaatsen wordt uitgebreid tot 650 zitplaatsen. Bestuurlijk werk zat Kees al jong in het bloed. Hij was 22 jaar toen hij bestuurslid werd van de plaatselijke kiesvereniging van de SGP. Al spoedig volgden andere functies, zoals schoolbesturen, zowel in het basis- als middelbaar onderwijs. Ook het penningmeesterschap van Zorgcentrum 't Slot te Gameren vervult hij al een heel aantal jaren. Via zijn bestuursfunctie bij Stichting Overleg Orgaan Ouderen Kerkwijk (SOOK) heeft hij meegewerkt aan de oprichting van het Senioren Comité Nederhemert. Voor al dit bestuurlijke werk

werd hij in 2006 bij Koninklijk Besluit benoemd tot lid in de Orde van Oranje Nassau.

Kees: "Door al dit vrijwilligerswerk en een drukke baan was ik veel van huis. Ik zou dat nooit allemaal gedaan kunnen hebben als mijn vrouw Corrie mij niet dubbel en dwars gesteund zou hebben. Dat heeft zij wel altijd gedaan, en daar ben ik blij mee".

Corrie heeft haar hobby's vooral gevonden in handwerken en lezen en niet te vergeten oppasoma! Dat oppassen doet ze met veel plezier, en de kleinkinderen komen maar al te graag! Voor haar huwelijk, en de eerste jaren daarna, heeft ze op de voormalige Rabobank aan de Molenstaat in Nederhemert gewerkt. Toen dit kantoor geopend werd heeft ze de sleutel mogen aanbieden aan de toenmalige burgemeester van Kerkwijk, de heer Van Veeren.

Ook heeft ze gedurende 9 jaar op vrijdagavond bij dezelfde bank gewerkt. "Toen kwamen de mensen nog geld brengen en werd er met de hand geteld. Toen sprak je nog met de klant dat is nu door de moderne tijd allemaal voorbij" aldus Corrie.

Het kerkelijk werk ligt beiden wel, want Corrie heeft 7 jaar de Zondagsschool mogen leiden en 9 jaar de meisjesvereniging.

Wij nemen weer afscheid want om 16.30 uur heeft Kees weer een afspraak met mensen over.....ja je raadt het al, over de verbouwing van de kerk!

Uit de oude doos...

Bron: Kranten Bommelerwaard

40 jaar getrouwd

Als je de laatste dagen van de maand januari door de Molenstraat kwam dan zag je bij Molenstraat 74 dat daar wat te doen was. Op een groot bord voor het huis een prachtige flyer met daarop Leen en Go van Haaften in klederdracht al kussend, een idee van hun kinderen.

Leen van Haaften (62) en Go van Haaften-Bouman (59) waren dan ook 40 jaar getrouwd op zaterdag 31 januari en iedereen mocht dat weten. Het gezin heeft 2 kinderen en 4 kleinkinderen.

Als redactielid bracht ik een bezoek aan het echtpaar om een artikel te schrijven voor onze mooie Dorpskrant, nou dan ben je zomaar niet weg bij Leen en Go.

Het echtpaar heeft eerst na hun huwelijk 10 jaar in de Ormelingsstraat gewoond en 4 jaar aan de Maasdijk en toen verhuisde men naar het ouderlijk huis van Go aan de Molenstraat 74 waar ze nu ook al weer 26 jaar wonen.

Leen heeft bij verschillende bedrijven gewerkt maar de laatste 38 jaar als glaszetter en als schilder bij Wamazo in Bruchem. Vooral

schilderen doet Leen graag maar behangen of glaszetten geen probleem voor hem.

Zijn hobby is siervogeltjes fokken. Hij heeft zelf thuis een volière maar gaat met zijn siervogels niet naar tentoonstellingen want dan moet je bijna heel de dag thuis zijn en dat gaat niet, aldus Leen.

Het 't Hemerts visserskoor is alles voor Leen, bijna elke woensdagavond is hij present en ik kan dat weten want ik hou de presentielijst bij!

Zingen doet hij graag en hij houdt ook van gezelligheid en volgens Leen is het erg gezellig bij het koor waar hij inmiddels ook weer 8 jaar lid van is en elke woensdagavond met plezier naar toe gaat.

Maar zijn vrouw Go zit ook niet stil het is ook zo'n bezige bij!, Ze geeft thuis kinderfeestjes, vrijgezellen feesten en geeft workshops in o.a. bloemstukken maken etc.

Ze is daar twee middagen in de week mee bezet en de aanvragen komen overal vandaan volgens Go van Waardenburg tot Heusden toe en die hobby oefent Go met plezier uit en ze is dan ook altijd bezig met van alles en nog wat te veel om op te noemen.

Leen en Go werden die zaterdagavond opgehaald door een tractor met een kar daar achter en daar ging het door Nederhemert heen, zittend op pakken stro!

Een auto met claxon ervoor die heel de tijd aan stond, zodat alle inwoners hoorde dat Leen en Go er aan kwamen! Maar wat had het echtpaar het koud op de open wagen. Inwoners begonnen spontaan rijst over het echtpaar te gooien toen men langs kwam rijden.

Het jubileum werd gevierd bij Eeterij Den Dijk waar hun zwager en ook de zuster van Go de beheerders zijn.

Een gezellige boeren bruiloft met familie en enkele goede vrienden een feest gevierd tot in de late uurtjes maar volgens het echtpaar was het erg gezellig.

Veel bloemen en kaarten stonden in de huiskamer en Facebook pulde uit met de felicitaties overal vandaan ze hebben mee gewerkt dat het een geweldige dag is geworden , aldus Leen en Go.

45 jaar getrouwd

Vrijdag 12 december was er feest bij de familie Grandia aan de Molenstaat 64.

Cor Grandia (71) en Bertie Grandia – de Noo (66) waren die dag 45 jaar getrouwd.

Het echtpaar heeft 2 kinderen (zoon en dochter) en 5 kleinkinderen.

De redactie van onze Dorpskrant ging bij het echtpaar op bezoek.

Veel oud-inwoners zullen het zich nog wel herinneren, Bertie een dochter van Gijs en Drika de Noo werd 66 jaar geleden geboren in het muziekgebouwtje tegenover het veerhuis. (nu Eeterij den Dijk). Dit stond aan de buitenkant van de dijk.

Het gebouwtje stond op palen. De mensen die toentertijd over voeren met het veer, met slecht weer, dan schuilde men onder dat gebouwtje voor wind en regen.

Volgens Bertie is dat gebouwtje later verhuisd naar Dirk Wolfers aan de Hophoven. Het is jaren geleden afgebroken.

Bertie heeft met haar ouders 3 jaar gewoond in

het muziekgebouwtje, voor men naar Molenstaat 64 verhuisde. Bijna 30 jaar is Bertie met de EHBO verbonden, waarvan 25 jaar in het bestuur. Ze is altijd actief bij de EHBO.

Bertie is goed thuis op de computer en is geregeld op Facebook te vinden.

Bertie werkte bij FotoLux en bij Verhoek Kleding in Zaltbommel.

Cor en Bertie leerden elkaar bijna 50 jaar geleden kennen bij kennissen aan de Maasdijk in Nederhemert. Cor is geboren in het Munnikenland in Brakel en komt uit een gezin van 15 kinderen.

Ruim 42 jaar is Cor werkzaam geweest in de wegenbouw en de hobby's van Cor zijn voetbal kijken op TV of af en toe bij RodaBoys in Aalst.

Ook is Cor al vele jaren lid van 't Hemertsvisserskoor.

De gezondheid van Cor en Bertie is ook niet zo goed geweest de laatste jaren, gelukkig gaat het nu weer redelijk en trekken ze veel op met hun kinderen en ze gaan nog al eens oppassen op de kleinkinderen.

Cor en Bertie: "Wij hebben toch reden om dankbaar te zijn! Pas weer een kleinzoon geboren mooier kan het toch niet!".

Het jubileum werd met kinderen en kleinkinderen gevierd.

50 jaar getrouwd

Een prachtige groene boog bij het huis van het bruidspaar van Hemert aan de Hofstraat 14 vertelt ons dat Ad en Corrie 50 jaar getrouwd zijn.

Een koude mooie dag op donderdagmiddag 5 februari brengt ons naar Ad van Hemert (69) en Corrie van Hemert- van Aalst (70) om het echtpaar te feliciteren en hun een bloemetje aan te bieden namens de Dorpsraad Nederhemert en ook om een foto maken voor de Dorpskrant Nederhemert. Burgemeester A. van den Bosch kwam die middag ook zelf langs om het echtpaar namens de gemeente Zaltbommel te feliciteren wat Ad en Corrie zeer op prijs stelden.

Het echtpaar heeft 4 kinderen en 10 kleinkinderen waarvan er enkele in Duitsland wonen. Ad: "Dat is onze dochter met haar man en kinderen die eerst in Rusland hebben gewoond en in meerdere landen maar nu gelukkig wat dichterbij wonen, al is Duitsland ook niet naast de deur."

Ad en Corrie woonde na hun huwelijk eerst in de Tuinstraat waar 3 kinderen werden geboren en

daarna in hun huidige woning aan de Hofstraat.

Ad is 39 jaar beroepsmilitair geweest op de Frederik Hendrik Kazerne in Vught die nu helaas ook al verdwenen is.

Ad: "Ik had ook dienstplicht en moest gekeurd worden. Samen met Ernst van de Werken, Rinus Vos en Bertus van Aalst. Met de bus vanaf het veerhuis aan de Maasdijk werden wij gratis opgehaald. Het Rijk betaalde de reis!"

Ad is in diensttijd altijd chauffeur geweest en werd op 55 jarige leeftijd eervol ontslagen. Op die leeftijd moet je uit de militaire dienst!

Ad legt als hobby graag met anderen een kaartje en is veel te vinden in de zomer in zijn groententuintje, groenten voor heel de familie want zelf krijgen wij het niet op, aldus Ad. In het voor en najaar trekken Ad en Corrie er graag op uit met de caravan, daar genieten ze erg van. Samen met de fietsgroep uit Nederhemert er op uit heerlijk fietsen op een woensdagmiddag dat doen ze ook graag. Ad gaat 3 maanden per jaar met anderen in Duitsland en Oostenrijk les geven op cruiseschepen aangaande BHV en brandbeveiliging. Daar krijgt het personeel van de schepen les over en Ad is dan ondersteunend medewerker, hij doet dat werk met plezier.

Corrie heeft 39 jaar deel uit gemaakt van de toneelgroep "Uit Vriendschap" daar kan Corrie veel over vertellen. Ze vertelde o.a. ook dat Es Vos de naam "Uit Vriendschap" bedacht heeft.

Maar Corrie is gestopt bij het toneel, ook om gezondheidsredenen, maar ze mist het wel maar haar gezondheid en ook die van Ad staan voorop want dat is belangrijk.

Ad maakte ook 25 jaar deel uit van de toneelgroep, eerst 5 jaar een bijrol en later als podiumbouwer. Corrie heeft 30 jaar bij de thuiszorg gewerkt en denkt daar nog vaak aan terug.

Ad en Corrie leerde elkaar kennen tijdens een filmavond in het oude Dorpshuis aan de Maasdijk in Aalst. "Ik had die avond een rol autodrop bij mij en daar heb ik Corrie mee gelokt" aldus Ad. Het feest werd zaterdagmiddag en avond 7 februari gevierd met familie en vrienden bij de golfboerderij in Hedel.

50 jaar getrouwd

Dirk en Antje zitten thuis in de woonkamer al te wachten aan tafel, een redactielid van Dorpskrant Nederhemert komt op bezoek die morgen, om een artikel te schrijven en een foto te maken van het echtpaar, vanwege een jubileum.

Koffie met een heerlijke appelpunt daar beginnen wij mee en zo raken wij aan de praat.

Dirk van Aalst (79) en Antje van Aalst- van Wijk (77) waren dinsdag 10 maart 50 jaar getrouwd en wonen ook 50 jaar aan Molenstraat 8, twee echte Hemertse!

“Samen hebben wij 50 jaar geleden een huis gebouwd met Leen en Rika van Wijk” weet Antje te vertellen.

Het echtpaar heeft 2 kinderen en 15 kleinkinderen die veel op bezoek komen bij Opa en Oma.

Als Dirk over vrachtwagens gaat vertellen dan ben je zomaar niet weg want dat is altijd zijn lust en zijn leven geweest altijd op de weg en veel van de wereld gezien. Dirk heeft ongeveer 10 jaar als chauffeur bij Betuco aan de Maasdijk gereden en daarna als chauffeur bij Roelof Oomen (

Nieuwstraat) en reed dan heel veel voor Schouten

Giessen. Maar het grootste deel van zijn werk/leven heeft Dirk bij Gebr. Vos gereden, 27 jaar. Dirk is in heel veel landen geweest, o.a. Noorwegen, Zweden, Denemarken, Frankrijk etc. 'Soms als ik naar Zweden ging op maandag, kwam ik op vrijdag pas terug en was Antje alleen met de kinderen heel de week'. Dirk wil nog wel even kwijt dat hij altijd met plezier gewerkt heeft bij Gebr. Vos die momenteel met hun bedrijf in Zaltbommel zijn gestationeerd maar toen die tijd aan de Kapelstraat in Nederhemert. Een hobby heeft Dirk ook, tuinieren thuis maar ook om de Hervormde kerk op Zuid houdt Dirk, samen met Roelof Oomen, de boel netjes.

Dirk en Antje hebben elkaar leren kennen op de Maasdijk in Nederhemert en er lag toen een flink pak sneeuw volgens Dirk. Samen gaan het echtpaar nog wel eens een paar dagen op vakantie in Hardenberg. Elias en Toos van Wijk hadden daar een prachtige stacaravan maar die hebben ze verkocht weet Antje te vertellen maar de eigenaar van die camping heeft ons verteld dat wij altijd welkom zijn.

Antje heeft als hobby breien en natuurlijk af en toe oppas oma en dat doet Antje met plezier.

Wat de gezondheid betreft gaat het nu weer redelijk met Antje na haar val in oktober bij Gerrit en Hannie van Aalst in Wellseind. Daar waar Antje bij een afstap haar bekken brak en maanden thuis heeft gezeten en niets kon doen.

Antje kan weer stukjes wandelen en ze vertelde mij dat ze in die moeilijke tijd heel veel hulp gehad heeft van haar kinderen en familie en daar is Dirk en Antje hun dankbaar voor want zonder hulp hadden wij het nooit gered.

Dirk vertelde “toen Antje zo zat moest ik ook gaan winkelen dan ga je dingen leren die nooit deed en dingen doen die je nooit gedaan hebt.

Burgemeester A. van den Bosch kwam het echtpaar die dag feliciteren, de pers wilde het ze niet, want zo vertelde het echtpaar tegen de secretaresse van de Burgemeester “De pers hebben wij al in Nederhemert want een redactielid van onze Dorpskrant komt een artikel schrijven en een foto maken”. Vrijdagavond 13 maart werd er een receptie gehouden in dorpshuis De Gaarde in Nederhemert die druk bezocht werd.

55 jaar getrouwd

Marus Vos (82) en Sijke Vos- van Hekezen (79) waren op 27 januari 55 jaar getrouwd. Een rede voor de redactie van onze Dorpskrant om eens bij dat echtpaar op bezoek te gaan en namens de Dorpsraad hun een bloemetje aan te bieden. En een foto van het echtpaar in de Dorpskrant hoort daar zeker bij.

Marus en Sijke hebben 4 kinderen gekregen, 13 kleinkinderen en 1 achterkleinkind. Ze leerde elkaar met Pasen kennen op 't eiland van Nederhemert. Het echtpaar heeft na hun huwelijk eerst 6 jaar in de Tuinstraat gewoond en nu al 49 jaar aan de Molenstraat 14. Marus kennen wij, vooral de ouderen, als 'Marus de post' want dat deed Marus altijd. Daarvoor heeft hij 6 jaar gewerkt op het boerenbedrijf van Slegh en daarna postbode bij de toen alom bekend staande PTT. Daar kan Marus veel over vertellen want 38 jaar brieven en pakjes bezorgen bij mensen is een hele tijd, daar kun je veel in mee maken.

Geen vrije tijdsbesteding om de post rond te brengen maar netjes in het blauwe PTT pak en de mooie PTT pet op dat was wel wat anders als nu, aldus Marus.

Tweemaal daags ging Marus de post bezorgen in Nederhemert. Maar dan ging hij s 'morgens eerst over het veer waar Tonny en Jaap Smits de veerboot over roeide, dat was geen pretje met harde wind, dan moest er aan getrokken worden. In Heusden aan gekomen, dat ging allemaal met de fiets, ging hij de post halen en sorteerte die daar vooraf.

Post bezorgen op het eiland en Bern en via de Bergse Maasdijk terug naar Nederhemert Noord en daar de post verder bezorgen.

Marus werkt vanuit het postkantoor van Piet Smits aan de Molenpad en heeft altijd fijn samen gewerkt met Piet.

Marus kan er veel van vertellen maar wilde wel kwijt dat het toen heel anders was als nu "nu is het waardeloos je moet wel 10x per dag naar de brievenbus want je weet nooit wanneer er post is gebracht door Jan en Alleman".

De hobby van Marus is tuinieren, groente teelt. Fiets maar eens in de zomer door de Molenstraat en de meeste keren zie je Marus op zijn land naast het huis bezig.

Groente telen voor de hele familie dat is Marus zijn grote hobby.

Sijke is geboren in Hedel maar nu al meer heel veel jaren woonachtig in ons mooie dorp en ook Sijke is niet meer weg te denken uit het straatbeeld van Nederhemert.

Sijke heeft in Hedel altijd thuis gewerkt op de boerderij, naar het land, mee koeien melken, dat was vroeger zo, dat deed je gewoon, er moest gewerkt worden.

Sijke handwerkt in haar vrije tijd graag en vindt dat een leuke hobby.

De gezondheid van het echtpaar gaat redelijk aangezien de leeftijd kunnen wij ons zelf redelijk helpen, aldus het echtpaar.

Een kind met een hobby

Emma Hoeflaken

Stel: je vind zwemmen erg leuk, maar hebt je A, B en C diploma al gehaald. Wat ga je daarna dan doen? Emma Hoeflaken wist het wel. Ze ging gewoon door met haar lievelingssport.

In eerste instantie volgde ze les in Zwemvaardigheid. Dat was erg leuk, maar helaas waren er te weinig kinderen voor deze les, waardoor de lessen uiteindelijk stopten. Omdat Emma toch graag nog iets met zwemmen wilde doen, besloot haar moeder Wilma om eens op internet rond te kijken naar zwemactiviteiten in de omgeving. Ze vond de opleiding ScubaDoe in Kerkdriel bij De Kreek. De NOB-ScubaDoe-jeugdopleiding is voor kinderen van 8 tot 14 jaar. Je leert op een veilige manier omgaan met het snorkelen en/of duiken met perslucht en om deze opleiding te volgen heb je een A en B diploma nodig. Dit leek Emma wel erg leuk. Sinds 2011 is ze dan ook lid geworden van J.O.S.V. Orca en

gaat ze voortaan elke vrijdag anderhalf uur snorkelen en duiken.

Als je net begint kun je natuurlijk nog helemaal niets behalve zwemmen. Hoe begin je aan zo'n opleiding?

"Toen ik net begon, moest ik in het kikkerbadje oefenen met een juffrouw die me de grondbeginselen van snorkelen leerde en me vertrouwd maakte met het gebruik van de snorkel. Na het kikkerbadje ben ik begonnen met baan 1. Ik heb een leerboek 'ScubaDoe'. Hierin worden al mijn vorderingen bijgehouden en er wordt uitleg gegeven over bepaalde onderdelen. Inmiddels ben ik zover gevorderd dat ik doorgestroomd ben naar baan 3.

Maar wat doe je nou eigenlijk tijdens zo'n les?

"Eerst begin je met een baantje schoolslag, dan moet je oefeningen zonder spullen doen en daarna krijg je oefeningen met je uitrusting aan," legt Emma uit. "Een snorkeluitrusting bestaat uit een loodgordel. Een loodgordel zorgt ervoor dat je beneden blijft. En verder heb je zwemvliezen, een snorkel en een duikbril nodig. Je blijft steeds dezelfde oefeningen doen, maar je moet wel steeds meer baantjes trekken."

W at voor oefeningen moet je dan doen?

“Nou, een voorbeeld van een oefening is dat je een baantje begint met snorkelen, maar dat je dan in het midden een koprol doet.”

Maar loopt je neus dan niet vol?

“Nee, ik heb een techniek aangeleerd waardoor ik het water uit mijn neus kan blazen.”

En noem nog eens een oefening?

“Je hebt ook een oefening waarbij je 1 snorkel deelt met een partner. Dit noemen ze Buddy Breezen.

Zijn jullie het hele jaar door alleen maar bezig met oefeningen?

“Nee, hoor. We hebben niet echt wedstrijden, maar om de zoveel maanden doe we met de hele duikvereniging onderling een soort wedstrijd met allemaal spelletjes. Je mag dan ook een vriend of vriendinnetje meenemen. Dat is erg leuk!”

ScubaDoe is een voorbereiding op het duiken. Wanneer mag je met duikflessen gaan oefenen? Of is dat bij ScubaDoe helemaal niet?

“Jawel, hoor! Ik zit nu in baan 3 en daar ben ik nu begonnen met het oefenen om met duikflessen onder water te gaan. Eens in de zoveel tijd worden we in groepjes verdeeld en gaan we oefenen met de duikflessen. Dat is erg leuk.

Heb je naast een duikfles bij duiken andere spullen nodig dan bij snorkelen?

“Ja. Bij het duiken draag je een tremvest. Daar zit je duikfles aan vast. Verder heb je wel weer gewoon je duikbril en zwemvliezen nodig. En ook de loodgordel blijf je nodig hebben om beneden te blijven. Natuurlijk heb je dan geen snorkel meer nodig, want die loopt vol als je zo ver onder water gaat. De snorkel is ingeruild voor een ademautomaat. Die zit vast aan een duikfles. Zo’n duikfles is best zwaar.”

En hoe kom je met een duikfles nou beneden of boven?

“Op de duikfles zitten knopjes. Als je de een bepaald knopje indrukt ga je naar beneden. En gelukkig zit er ook een knop op waardoor je weer naar boven kunt. Dan gaat’ie zich als het ware opblazen. Als’ie geluid gaat maken zit’ie vol met lucht en blijf je drijven.

Je bent net 11 geworden en de opleiding stopt als je 14 wordt. Ga je dan nog verder om echt te leren duiken.

“Ik vind het nu nog heel erg leuk, maar of ik dan verder ga weet ik nog niet. Dat is nog zo ver weg. Maar voorlopig ga ik er zeker mee door.”

Een jongere stelt zich voor

Ik ben Marlies van Aalst, 19 jaar oud.

Geboren en getogen in de Schoolstraat.

Ik woon daar met mijn ouders en 8 broers en zussen.

Als kind ging basisschool de Wegwijzer wat hooguit een minuut lopen was. Vervolgens in Gorinchem naar de middelbare school waar ik VMBO-TL gehaald heb. Op beide scholen heb ik een leuke tijd gehad en veel herinneringen aan over gehouden. Maar ook de Middelbare schooltijd was voorbij, diploma gehaald, maar wat moest ik toen gaan doen? Aangezien ik niet echt iets had wat ik heel graag wou, ben ik gaan werken. Ik ben een BBL-opleiding detailhandel gaan doen op het Da Vinci in Wijk en Aalburg waarbij ik alleen de maandag naar school hoefde.

De rest van de week ben ik gaan werken in de Albert-Heijn in Zaltbommel. Ik heb daar een hele mooie tijd met veel lieve collega's en fijne samenwerking.

Inmiddels heb ik ook deze opleiding afgerond. In deze tijd ben ik erg veel van fotograferen gaan houden. Ik heb al heel wat opdrachten achter de rug inmiddels, en het mooie blijft dat het nooit verveelt en je steeds weer nieuwe dingen bij blijft leren. Ik heb er heel veel plezier in en zal er zeker ook in doorgaan. Ik heb niet echt een voorkeur in de fotografie. Ik heb van alles al voor mijn lens gehad (portret , gezin, baby's ,huizen, stelletjes, dieren etc.) en het bevalt me allemaal.

Dit is ongeveer een beetje wat ik gedaan heb en op dit moment doe. Wat er voor de rest nog allemaal gaat gebeuren zullen we vanzelf zien.

Ik geef de pen door aan Diane van den Berg.

Melken

Melk(en) deel 2

De melk ging vroeger in melkbussen naar de Melkfabriek in Heusden. Hier hoop ik later nog op terug te komen. Men had 3 maten melkbussen van 20,30 en 40 liter die van 20 liter waren meestal voor mensen met 1 koe die van 30 liter was de standaardmaat en 40 liter werden meestal in het weekend gebruikt als reservebussen. In de winter werd de melk allen 's morgens op gehaald maar in de zomermaanden ook 's avonds. Mijn zusters die bij de Steenfabriek molken zetten de bussen op fabrieksterrein waar de melkwagen ze dan ophaalden. Maar in de nazomer als men 's avonds de melk niet meer opgehaald werd

lieten mijn zussen de melkbussen in de wei overnachten. Maar op zekere keer vertelden zij dat er iedere keer 's nachts melk weggehaald werd. Mijn vader had al gauw door wie het was maar omdat het een fabrieksarbeider was en hij geen trammelant met directeur wilde heeft met hem contact op genomen wat hij daar mee aan moest. Deze adviseerde hem de Politie er bij te halen. Omdat men wist hoe laat hij ongeveer kwam hoefde de Politie niet lang te wachten. Toen bleek dat het er 2 waren die wel wat melk konden gebruiken. Ja ze zeggen weleens eerlijkheid duurt het langst maar voor sommige mensen duurt het te lang. Later vertelde de directeur dat hij nu minder lampenbollen misten want die werden daarvoor gebruikt.

Maar nu ik het toch over de Politie heb schiet me toch iets te binnen en dat wil ik u niet onthouden. Ik schat dat ik een jaar of 4 oud was dat ik op de dijk liep daar nu de woonarken liggen. Daar was een jongen die de kat van onze buurvrouw een heel lang touw aan de achterpoten gebonden had en dit door een tak die boven de Maas hing gehaald en liet zo iedere keer die kat in water vallen, deze vocht voor haar leven, maar ik was zo bang voor die grote jongen dat ik er niets van durfde te zeggen. Dus even later zie ik onze buurvrouw Drika en vertel in mijn onnozelheid wat ik gezien had niet wetende wat voor gevolgen dit zou hebben. Want 's avonds om een uur of 8 wordt ik door mijn vader van m'n bedje gelicht. "Kom de gij er is efkes manneke want hier is iemand voor jou". Had mijn vader me eerst maar ingelicht dan had het misschien nog wel mee gevallen, maar ik kom daar in de kamer zit daar ene vent mee van die grote zwarte laarzen, ene zwarte jas tot aan de grond en tot overmaat van ramp nog zo een grote zwarte pet met een enorme klep. Ik schrok me wezenloos, want ik ben van net na den oorlog en dan zat ik altijd mee open mondje naar die oorlogsverhalen te luisteren en dan vertelde ze ook weleens dat er jongens uit huis gehaald waren en nooit levend terug gekomen zijn. Dus ge kunt begrijpen wat er door dat kleine bolleke spookte. Mijn vader zette mij op zijn knie ik greep me mee allebei mijn handjes aan hem vast in de hoop dat mijn vader mij zou beschermen en niet zonder de slag of stoot aan die BRUUT (want zo zag hij er in mijn oogjes wel uit) mee zou geven. Nou gaat toch diejen BRUUT aan mijn vragen wat er die middag gebeurd was met die kat van de burens. Nou m'n groene keeltje zat zo dicht van de zenuwen dat ik bijna stikte dus daar kon echt geen geluid meer door. Ze hebben mee alle listen en lagen geprobeerd er geluid uit te krijgen maar ze kregen het echt niet voor elkaar. Tenslotte ging diejen BRUUT zelf vertellen en dan moest ik ja knikken als het goed was en nee schudden als fout was. Of dat ik die nacht nog geslapen heb weet ik niet en ook niet hoe het met de kat is afgelopen. Goeie ouwe tijd maar soms drama's.

Nou gaan toch terug naar het melken. Vanaf 1969 molken wij niet meer op de uiterwaard alleen bij de steenfabriek en vanaf 1975 aan de Maasdijk nabij het Sterrebos. In 1962 kochten wij ons eerste melkmachine daarmee kon men 1 koe gelijk melken dat was toch al een heel vooruitgang want met de hand molk men 2 spenen te gelijk en de machine 4. De volgende voordelen waren dat de machine het werk deed en veel schonere melk want als het nu regende vielen er geen bruine druppels meer in de emmer. Daar hebben wij tot 1974 mee gemolken, toen hebben wij een weidewagen (voorheen hadden wij om een oude VW bus een beugel gemaakt) gekocht daar konden 25 koeien aanstaan die stonden dan vast met een kopriempje om de horens. Nu ik het toch over die riempjes heb dit er even tussen door. Op de eerste zondagmorgen van de maand September 1982 gebeurde het. Ik was de koeien aan het vast zetten maar bij de laatste ging het mis want aan die riempjes zat ook nog een ketting met een ring ik had hem bijna om de haak en gelijk trek die koe haar kop terug en de top van mijn wijsvinger er tussen van schrik trek ik terug en heel de top eraf tot voorbij mijn nagel het bot stak er 1 cm uit. Ik wou eerst de koeien nog melken maar het bloede zo hard, telefoon had men toen nog niet op zak anders had ik nog kunnen bellen dat ze verband brachten of iets om af te binden, dat ik koeien maar in de steek heb gelaten. Gelijk maar door naar het ziekenhuis want de huisarts kon hier toch niets aan doen. Nou was in die tijd Gerda in verwachting en dat was al een paar mis gegaan dus toen mijn vader met de buurman terug kwam van melken en de mensen die naar de kerk liepen dat zagen dachten hun dat ik weer met Gerda naar het ziekenhuis was. Later werd in het dorp verteld ach het was gelukkig Gijs zijn vinger maar en daar hadden ze gelijk in want 3 maanden later werd er een volk van een dochter geboren.

Zoals u al eerder las werden de melkbussen in de winter alleen 's morgens opgehaald maar in de zomer ook 's avonds. Op zondag werd niet gereden dus dan begon de melkrijder 's maandagsnacht na 12 uur op te halen. Vooral als het dan een warme zondag was geweest en niemand had een koeling dan werd op de fabriek in de melkbus geroken of de melk al niet een zure lucht verspreide was dit het geval dan kreeg de boer

de melk terug. Deze werd dan aan de varkens gegeven. Wij hebben er ook weleens boter van gekarnd. Iedere boer had toen een busnummer, deze werd er met rode verf opgeschilderd, dan kon men op de fabriek zien van wie de melk was. Als de melkrijder op de fabriek aan kwam dan zette hij de volle bussen op een rollenbaan waarover de bussen de fabriek in gleden. Daar stond dan iemand die de bussen in bak leegde. Aan deze bak zat een weegschaal en werd de melk gewogen. Een ander persoon schreef dan het gewicht op een label waarop het busnummer al voorgedrukt was de melkrijder kreeg een kopie van dit label en klemde dat tussen het deksel zodat de boer kon zien hoeveel melk hij die dag had geleverd. Vroeger moesten de boeren zelf de melkbussen zelf schoonmaken als zij terug kwamen maar dat heb ik niet meer meegemaakt toen kwamen ze al gewassen uit de fabriek. Melk is altijd per kilo uitbetaald nooit per liter want de melkwagen die ze nu ophaalt die telt wel de liters maar wordt omgerekend naar kilo's. Voor degenen die het niet weten 1 liter melk weegt tussen de 1025 en 1030 gram.

Gijs van de Werken

(wordt vervolgd)

Zorg en wonen in Nederhemert

Mevrouw Vroege over wonen en zorg in Nederhemert.

Voor de dorpskrant hebben we een interview met Mevrouw Vroege en medewerkers van STMR over de ervaring en de verandering in de zorg.

Mevrouw Vroege en haar man komen oorspronkelijk uit Beesd, alwaar haar man een eigen bedrijf had in groenvoorziening.

Door een bedrijfsongeval, waar de heer Vroege een dwarslaesie bij opliep, waren ze genoodzaakt om een andere woning te zoeken, waarin hij zich met een rolstoel vrij zou kunnen bewegen.

In 1999 lag meneer Vroege in de Maartenskliniek, toen mevrouw Vroege een werknemer in Nederhemert thuis bracht. Daarbij zag ze de woning aan de Ormelingsstraat te koop staan.

Ze had echter niet gedacht, dat haar man zou weten over welke woning ze het had en of hij in Nederhemert zou willen wonen, dus ze was

zeer verbaasd, dat hij wist over welke woning het ging en dat hij aan gaf, dat hij best in Nederhemert wilde wonen.

Er werd contact gelegd met de verkopende partij en mevrouw Vroege kocht de woning.

In het begin verzorgde mevrouw Vroege haar man zelf. Ze hadden heel goed contact met de burens en de heer Vroege ging weer autorijden en richtte de tuin in zodat hij overal kon komen en het zelf kon onderhouden. Zo redden ze het een aantal jaren samen met beperkte hulp van familie of burens.

Dit ging een aantal jaren goed, tot 10 jaar geleden, toen mevrouw Vroege in het ziekenhuis terecht kwam voor een nieuwe hartklep.

Ze heeft toen de thuiszorg ingeschakeld voor haar zelf en uiteindelijk ook voor haar man.

In die tijd belde je het Groene Kruis, daar waren ze lid van, en dan kwam er iemand langs van STMR.

Ze deden veel zelf en in overleg met STMR werd hulp ingezet waar nodig. Ook als de dames van de verzorging bepaalde dingen zagen, dan werd er overlegd en werd er eventueel specialistische hulp ingezet. In hun geval was het een keer nodig een verpleegkundige uit Amsterdam in te schakelen, die hun bijstond op het gebied waarin hij gespecialiseerd was. Dit werd door de zorgverleners van STMR geregeld, aangezien zij beschikken over een uitgebreid netwerk met specialisten in bijzondere zorg. Dit kan zijn onder andere op het gebied van oncologie, neurologie, longen, diabetes, chronische ziekten en terminale zorg. Ook beschikken ze over een technoteam, deze mensen zijn

gespecialiseerd in infusen, bloedtransfusie, morfinepompen (pijnbestrijding) en palliatieve terminale zorg.

Haar man had heel intensieve één op één zorg nodig. De verpleegkundigen, die hiervoor kwamen, namen daar royaal de tijd voor en zo werd ook de nachtzorg geleverd.

Mevrouw Vroege heeft hele goede ervaringen met de mensen van STMR en de verpleging en verzorging en is zeer tevreden.

Het enige wat haar weleens tegen valt zijn soms de wisselingen, alhoewel ze goed begrijpt, dat dit niet altijd te voorkomen is. Er wordt wel zoveel mogelijk rekening mee gehouden door STMR, dat dit zo min mogelijk voorkomt.

Is er iets, dan belt ze met STMR en dan wordt daar altijd goed op ingespeeld.

Zo wijst mevrouw Vroege op het belang van de tijd nemen om een praatje te maken met de cliënt. Dit is niet alleen belangrijk voor de sociale contacten en om de vinger aan de pols te houden, maar ook om je hart te kunnen luchten, op het moment, dat daar behoefte aan is.

Mevrouw Vroege was op zoek naar een huishoudelijke hulp. Dit kwam bij een praatje aan de orde en via de thuiszorg organisatie werd er iemand gevonden in hun netwerk, die nu weer komt helpen bij mevrouw Vroege en die soms ook gezellig met haar op pad gaat naar een tuincentrum of zo.

Er zijn in de Bommelerwaard diverse thuiszorg organisaties werkzaam en men kan zelf bepalen bij welke organisatie de zorg en of verpleging ingekocht wordt.

De cliënt kan dit zelf bepalen en de zorgverzekering heeft hier de vergoeding voor in het basispakket zitten. Dit is dus voor de verzorging, verpleging.

Zo werkt het bij STMR als volgt, indien ze benadert worden met een zorgvraag, dan komt de wijkverpleegkundige van deze organisatie langs om de zorg te bepalen en te indiceren voor de zorgverzekering. Men kan bellen bij STMR met Mariska Toonen tel.nr. 06-20842367 of met Gerrie de Boer tel.nr. 06-10050607 of langs gaan op het spreekuur in het gezondheidscentrum aan de Boterbloemstraat. Dit is op maandag van 13.00-14.00 uur.

Heeft men thuisbegeleiding, dagopvang, dagbehandeling, huishouding en jeugdzorg nodig, dan loopt dit via de gemeente. De aanvraag gaat via de WMO naar het sociaal wijkteam of buurtzorg team. Zij gaan met U in gesprek om te bepalen, waarbij U hulp bij nodig heeft en hoeveel hulp er in gezet kan en gaat worden.

De zorg is en blijft een zorg van ons allemaal en de gemeente, diverse instanties, vrijwilligers, burens en familie zullen het samen moeten doen.

Raadslid Geert Bok

Waar gaat het eigenlijk over...

Het wil nog maar niet lukken. De provincie Gelderland heeft al een tijdje als slogan 'Dichterbij dan je denkt'. Maar toch, verkiezingen voor de provinciale staten leven alleen maar als het gaat over de zetelverdeling in de 1^e kamer. Bij de laatste zes verkiezingen vond landelijk nog niet de helft van de kiezers het de moeite om te gaan stemmen. Overigens ligt dat in onze gemeente en ons dorp nog wel ietsje anders.

Toegegeven, de rol van de provincie is ook wat lastig uit te leggen. Gemeenten bepalen waar huizen komen. Innen de OZB en praten rechtstreeks met hun inwoners. Het is ook niet zo moeilijk om te benoemen wat de rijksoverheid doet.

In mijn bijdrage wil ik toch een aantal dingen benoemen waar de provincie wel belangrijk voor is. En waar ook uw stem belangrijk in kan zijn.

Als eerste wil ik noemen wat de provincie doet als het gaat over ruimtelijke ordening. Oftewel wat mag waar. Zo maakt Gelderland afspraken met de regio 's in de provincie over aantallen te bouwen woningen. Gelderland maakt ook zogenaamde visiedocumenten. Daarin komt bijvoorbeeld te staan hoe de provincie wil dat het buitengebied wordt ingericht. Wat mag daar wel als het gaat om boeren, recreatie.

Een veel verdergaande bevoegdheid van de provincie is het maken van inpassingplannen. Dat zijn bestemmingsplannen, maar dan vanuit de provincie. Op dit moment is de provincie bezig met het maken van een inpassingsplan voor de tuinbouw in de Bommelerwaard. En dan is het zeker niet zo dat elke partij hetzelfde wil.

Als SGP hebben we daarom de provinciale kandidaten in Zaltbommel op visite gehad bij een tuinderij. Overigens is daar niet eenzijdig aandacht geweest voor voldoende ruimte voor de tuinders. Ook de gevolgen die tuinbouw heeft voor het gebied, met name als het gaat over verkeer, zijn de revue gepasseerd.

Ook bij de dijkverlegging in Brakel speelt de provincie haar rol. Ook daar is daarom tijdens het werkbezoek van SGP Gelderland aandacht aan besteed.

De provincie Gelderland speelt ook een rol in het investeren in gemeenten. Om het voor Hèmert nog dichterbij huis te houden: zonder de provincie Gelderland komt er geen doortrekking van de Maas-Waalweg. Nu zowel Zaltbommel, Maasdriel en de provincie daar geld voor uitgetrokken hebben, moet de doortrekking nog maar een kwestie van tijd zijn.

Als u buiten de Bommelerwaard werkt, dan is de kans groot dat de bottle neck bij op de Van Heemstraweg bij Zaltbommel bekend is. Omdat het een provinciale weg is, betaalt de provincie de omlegging om de watertoren heen.

Als laatste wil ik glasvezel noemen. Ons dorp en de dorpen daaromheen zijn niet aantrekkelijk genoeg voor partijen die een internetverbinding via dit medium aanbieden. De provincie Gelderland ondersteunt al glasvezel aanleg in andere gebieden van Gelderland. Als SGP (en overigens de andere partijen in Zaltbommel ook) willen we graag de steun van de provincie om hetzelfde in Zaltbommel ter herhalen.

Dit moet toch wel genoeg zijn om in ieder geval in Nederhemert u te laten stemmen? En o ja, als u dan toch voor de provinciale staten gaat stemmen, kunt u meteen uw stem voor de waterschapsverkiezingen uitbrengen. En een stemadvies? Ach, dat laat zich raden...

Gezondheidscentrum

Regelmatig bewegen draagt op allerlei manieren bij aan je gezondheid. Je hart en bloedvaten blijven beter in conditie, het heeft een positieve invloed op de bloeddruk en het cholesterolgehalte en er is minder kans op overgewicht. Verder blijven je botten langer sterk en werkt je spijsvertering beter. Je voelt je energiever, kunt makkelijker ontspannen en bent beter bestand tegen stress.

Wist je dat slechts 40% van de Nederlandse bevolking voldoet aan de Nederlandse Norm Gezond Bewegen? De norm schrijft voor minimaal 30 minuten aan matig intensieve beweging te doen, gedurende vijf dagen per week en het liefst dagelijks. Voldoet u aan deze norm?

Als fysiotherapeuten vinden wij bewegen belangrijk en essentieel om een lichaam in goede conditie te houden. Ons motto is: "Bewegen is niet altijd leuk, je moet het leuk maken". Om u daarin te stimuleren gaat Fysiocompany Nederhemert vanaf komend voorjaar een 3-tal mogelijkheden

bieden om u in beweging te krijgen en/of te houden. Van een intensieve training voor jonge mensen en mensen die zich nog heel fit voelen, maar ook voor mensen met klachten/beperkte conditie die graag meer willen bewegen.

BOOTCAMP Nederhemert

Bootcamp is het in teamverband sporten in de buitenlucht, waarbij plezier voorop staat.

Het doel is om onder begeleiding effectief te trainen, zodat je conditie en kracht worden opgebouwd. Wil je graag wat fitter worden, afvallen of sterker worden, maar staat het idee van een fitnessruimte je tegen? Dan is Bootcamp zeker geschikt voor jou.

Periode: 10 weken
Start: 14 april 2015
Locatie: Start vanaf gezondheidscentrum Nederhemert.

Tijd: dinsdag van 19:30 tot 20:30
Aantal: max. 12 personen
Kosten: 60 euro
Doelgroep: mannen/vrouwen die van een uitdaging houden!

Doorzettingsvermogen is hierbij belangrijk.
Trainer: Sander Vissers (fysiotherapeut / ex-beroepsmilitair)

Start-to-run Nederhemert

In april willen wij vanuit Fysiocompany Nederhemert een groep starten die gaat beginnen met hardlopen. We hebben regelmatig patiënten die vragen of we dat aan willen bieden. Clarissa van Maaren zal de groep gaan begeleiden. Zij is fysiotherapeut in opleidingen en voor sommigen bekend van haar stage in de fysiotherapiepraktijk in Nederhemert. Zelf schaatst en skeelt zij op hoog niveau en hardlopen is een onderdeel van haar trainingen. Misschien bent u al eens begonnen met hardlopen, maar heeft u door blessures, gebrek aan motivatie of andere redenen dit nooit goed op kunnen bouwen of voort kunnen zetten. Door middel van één keer per week onder begeleiding en daarnaast nog 1 tot 2 keer zelf hard te lopen (op schema) willen we dit doel gaan realiseren. We gaan het hardlopen zo opbouwen dat u aan het einde van de 10 weken, 5 kilometer aan één stuk kunt hardlopen! Dus geschikt voor beginners.

Periode: 10 weken
Start: 14 april 2015
Locatie: Start vanaf gezondheidscentrum Nederhemert.

Tijd: dinsdag van 19:30 tot 20:15/20:30
Aantal: max. 16 personen
Kosten: 60 euro
Doelgroep: Mensen die willen leren 'goed' hard te lopen, met nog niet veel ervaring.

Trainer: Clarissa van Maaren (fysiotherapeut i.o. / topsporter)

WANDELGROEP Nederhemert

Wandel je graag, maar mis je de motivatie om alleen te gaan? Dan is de wandelgroep Nederhemert hiervoor erg geschikt. In groepsverband wordt er iedere week onder begeleiding van een andere ervaren loper/loopster een mooie route van ongeveer 5 kilometer gewandeld in/rondom Nederhemert. Deze activiteit zal niet beperkt zijn tot een aantal weken.

Start: 2 april 2015
Locatie: start gezondheidscentrum Nederhemert
Tijd: iedere donderdag ochtend om 9:30 uur
Aantal: max. 12 personen

Kosten: 5 euro per maand (onkosten voor koffie/thee achteraf)
Doelgroep: Jong tot oud, die van wandelen houden

Begeleider: Dirk Brugmans

Voor aanmelding of meer informatie kunt u mailen naar sander@fysiocompany.nl / m.ronner@fysiocompany.nl of spreek ons even aan op de fysiotherapiepraktijk.

Wees er snel bij gezien de groepsgrootte.

Naast deze buitenactiviteiten zijn er ook mogelijkheden om te fitnessen in de oefenzaal in het gezondheidscentrum. Onder begeleiding wordt er dan een of twee maal per week gesport. Dit is voor iedereen toegankelijk. We hebben groepen voor mensen die lichamelijke klachten hebben, maar ook groepen die willen werken aan hun conditie, gewicht of andere redenen hebben om meer te bewegen. Ook hiervoor kunt u ons per mail bereiken of even langslopen op de praktijk.

Emailadres als bovenstaand t.w.; sander@fysiocompany.nl of m.ronner@fysiocompany.nl

FysioCompany
samenwerkende fysiotherapeuten

Op de Vagrant

Daar zitten we dan, weer in ons huisje! Gezellig, we keken er naar uit! Tijdens de feestdagen die al weer even achter ons liggen, zijn we door gegaan!

Eigenlijk is dat de enige vakantie van een schipper, zo rond de Kerstdagen en de jaarwisseling! Dan ga je naar je eigen thuishaven, voor ons Nederhemert, bij je familie. Zak om de pijp, zo noemen ze dat dan. Het is beeldspraak geworden, vroeger deed iedereen dat, een zak om de uitlaat van de motoren i.v.m. kou en vuil. En nu weet iedereen nog wat het betekent, vrij, stil, thuis.

Velen kijken er dan naar uit, als je geluk hebt 2 weken, de havens liggen dan vol, nok vol!

Maar wij gingen dit keer door, werk is er altijd, vooral juist dan, omdat er zo weinig schepen varen. Normaal zullen we wel gek zijn, zeggen we dan, maar nu moet het. Op de feestdagen zelf zijn we even in de auto gestapt, om naar huis te gaan, maar tussen door gingen we er weer vol tegen aan.

Dit alles had een reden, een goede reden, een reden waar we allemaal blij van hopen te worden.

Er staat een grote klus, ja noem het maar verandering voor de deur. Half januari hopen we een nieuwe stuurhut te krijgen! Een hele verbouwing! Een hele investering! Maar als alles goed verloopt, zullen we het gaan zien, voelen, ervaren! Voor jullie zal het niet veel betekenen, maar dit is voor ons een heel vooruitzicht. Al jaren kijken we er naar uit, de stuurhut van de Vagrant was niet groot, een hokje van 2 bij 3 was ons toebedeeld, ons telefooncelletje noemde ik het dan wel eens.

Toen we gingen trouwen was het er knus en gezellig en nog steeds wel natuurlijk, maar zo gauw de herfst en de winter zich aan dienden was het knus met veel, heel veel ellende! Het dak lekte, dus moesten we met emmertjes sjouwen. Niet zulke grote, want zoveel plaats hadden we al niet en als we dan nog om de emmers heen moesten balanceren, dan was het helemaal oppassen! De winter was het koud, geen verwarming kon de gure wind aan die tussen de kieren door gierde.

Maar we redden het wel, we waren het al aardig gewend. Met de gedachte: "het kan veel erger, we hebben een dak boven ons hoofd", zijn we de jaren door gekomen!

Toen het eerste kindje kwam, kregen we er ook nog net een box in gepropt zodat ze toch ook gezellig buiten kon kijken en bij papa kon zitten, maar dan moest mama haar tafeltje en bank wel inleveren!

Zo konden we op den duur niet meer boven eten, want met drie kindjes was het alleen maar ellende.

De koffie deden we wel boven en dan zaten we gezellig knus met z'n drietjes op een bankje van één meter.

Als we naar boven gingen, wat gelukkig wel gewoon via de woning kon, moest je door twee deurtjes. Het was geen gemakkelijke doorgang en vooral als ik dan zwanger was, heeft het vele ergernissen aan moeten horen! Ja en nu een aantal weken geleden, werd dit hutje van onze roef afgetrokken, weggetakeld. Ik ben niet zo van de emoties maar er ging toch wat door me heen, een 'ach en wee', een bepaald gevoel wat me overviel! We hebben er toch 7 jaar in doorgebracht. Vaak zeggen mensen: "De keuken is het hart van het huis", nou dat is bij schippers toch de stuurhut! Als je samen wilt zijn, zoek je elkaar op en dat is dan vaak in de stuurhut, omdat we aan het varen zijn. Daar waar dan gelachen en gepraat wordt, maar ook waar de stille traantjes gelaten zijn!

Ik stop erover!

Nu staat er een mooie nieuwe hut op: groter, veel groter! Waar een grote tafel in staat en een hoekbank, een nieuwe stuurstoel met nieuwe knopjes en apparatuur, waar de vloer dik is van de elektriciteitskabels, mooie zonneschermen, een box voor de kleinste en een bak met speelgoed, omdat er eindelijk gespeeld kan worden op de vloer. Alles mooi, netjes, nieuw!

Eindelijk: een lange, lange droom is uitgekomen. Ja, dankbaar, gepaste trots naar de mannen die dit voor ons mogelijk hebben gemaakt.

Maar een nieuwe angst is bij me binnen gedrongen, zo stiekem, een angst om toch weer te moeten verliezen. Het verliezen van een stuurhut gebeurt veel in de binnenvaart, vaak door een te lage brug waar we onderdoor varen en dan kun je wel zeggen: "Kijk dan uit!", maar het gaat altijd maar net net. Het is zo moeilijk, voor ons mensen, om laag bij de grond te blijven, hoe vaak moet de trotse kop niet vermorzeld worden in ons leven? Dat we toch met ons kleine geloof mogen bidden: "Heere wijs ons de weg!" Niet alleen wij, maar iedereen voor zich, aan land, in de lucht en op het water.

En zo verlaten we na een aantal weken weer ons Hèmert. En staan we weer met beide benen op de Vagrant. We nemen ons eigen leven mee, maar mogen op een gepaste manier dankbaar en blij zijn, met deze nieuwe en mooie stuurhut! Goede vaart, behouden vaart.

Herinneringen van ds. H. Zweistra

Herinneringen (3)

'Mevrouw De Knijff had nog wel gezegd, dat ik haar man op maandagmorgen om 9.00 uur kon bellen. Toen ik mijn spullen bij elkaar gezocht had, ging ik met lood in mijn schoenen op huis aan. Mijn vrouw zag direct bij het binnenkomen, dat er wat aan de hand was. Onderweg had ik de tranen van pijn en verdriet meer dan eens de vrije loop gelaten. Nu ik bij haar kwam die me in alles zo trouw bijstond en volgde, was het helemaal niet te keren. Natuurlijk vroeg ze geschrokken wat er aan de hand was. Ik zei alleen maar : 'Straks, nu even niet.' Toen ik de spullen uit de auto had gehaald en in de kamer had geplaatst, gingen we samen aan tafel zitten. In korte trekken heb ik toen verteld, wat er die dag gebeurd was. Een verdrietige trek trok over haar gezicht heen. Werd er nu weer een brug opgetrokken? Was het dan toch allemaal maar inbeelding geweest. Ook zij worstelde met hetgeen zij uit mijn mond moest aanhoren. Er volgde een moeilijke nacht en een sombere zaterdag. Die zondag zou ik voorgaan in Achterberg. Met een bezwaard gemoed pakte ik 's avonds mijn koffer in. Na het avondeten zou ik nog een kop koffie met mijn vrouw drinken en dan zou ik naar mijn logeeradres gaan in het genoemde dorp. Het afscheid was uitermate emotioneel. Ik kon ze immers niets garanderen. Maandagmorgen zouden we samen meer weten. Dan zou ik uit de mond van prof. De Knijff horen wat me te wachten stond. Zou ik nog een jaar college moeten lopen? Ik kan moeilijk beschrijven wat er in me omging toen ik haar voor het raam zag staan met de kinderen. Alles tevergeefs? Was het dan toch een eigen weg geweest? Heb ik haar en mezelf met vrome woorden misleid? Heb ik de teksten naar me toe gehaald om gewoon mijn zin door te zetten? Wat vlijmt er in die ogenblikken niet door je heen! Te veel om het ordelijk te vertellen. Verscheurd reed ik H.I. Ambacht uit met een vrouw thuis die ook niet meer wist waar ze aan toe was. Na een uitermate moeilijke nacht brak de zondag aan in Achterberg en moest ik voorgaan. Ik heb reeds verteld van die wonderlijke zondagavonddienst. In die dienst stond Ps. 84 centraal. Het moerbeien dal ook wel genoemd het Baca-dal(=tranendal) was mij niet onbekend. Met alle mogelijke bescheidenheid gezegd, was dat dal voor mij levende werkelijkheid geworden. Ik kon niet anders zeggen wanneer ik terugblikte in mijn leven, dat het heel vaak een tranendal was geweest. Al predikend over wat de pelgrims op weg naar het beloofde land ondervinden, kwam de Heere op een heel tere wijze mij te verzekeren, dat Hij uitkomst zou geven. Ik was daar zo verwonderd over dat de tranen over mijn wangen liepen. Nu niet van verdriet, maar vanwege het wonder dat de Heere mij op die plaats op de kansel vanuit Zijn Woord wilde bemoedigen. Na de dienst was er de ontmoeting met de kerkenraad uit Wouterswoude. Ik heb daar in de vorige aflevering al iets van verteld. Wat ik toen nog niet vertelde, wil ik nu aan u meedelen. Ik vertelde u dat ouderling De Vries onder de prediking was versterkt geworden. Hij maakte dat ook in alle teerheid onder het genot van een kop koffie in de consistorie aan ons allen bekend. Toen ik echter op een eerlijke wijze vertelde voor welke bergen ik nog stond en niet wist wat de Heere had besloten, stond na het zingen van een psalmvers en het gebed ouderling De Vries op pakte mijn hand en zei met stemverheffing: 'Tot ziens in Wouterswoude!' Na een hartelijk afscheid liep ik verwonderd terug naar mijn logeeradres. Mijn hart zong en de natuur om me heen deed mee. Die avond heb ik het een en ander verteld van mijn ervaringen op de kansel en in de consistorie aan mijn gastheer en gastvrouw. Ook vertelde ik hen wat ik in februari/maart mee had gemaakt en wat u nog niet weet. Om het een en ander van mijn levensgang helder te krijgen, is het goed dat u dat ook weet. Ik was vanaf augustus tot en met december 1983 vicaris geweest bij ds. Budding in Nederhemert. Ik was vicaris in een Hervormde gemeente terwijl ik met mijn gezin nog steeds in de boeken stond van de Gereformeerde Gemeenten te H.I. Ambacht. Natuurlijk een vreemde situatie. 't Kon allemaal niet en toch gebeurde dit. In oktober 1983 zijn wij overgaan naar de Ned. Hervormde Kerk. Dat is niet zonder de nodige moeite gegaan. We waren beiden opgegroeid in de Gereformeerde Gemeenten en wij hadden die gemeenten lief. De laatste jaren was ik ook nog diaken geweest in de genoemde dorpsgemeente. Tot grote teleurstelling van velen werd in oktober onder biddend opzien tot de Heere

besloten om Hervormd te worden. Ik ga niet in op wat daar aan vooraf gegaan is. Dat laat zich eenvoudig niet beschrijven. De beslissing maakte veel tongen los. 'Dwaasheid' oordeelde de een. Een ander zei 'Een eigen weg'. De volgende: 'Geen schijn van kans dat hij een beroep krijgt.' Waarom zei men dit laatste? In die tijd was er sprake van een 'overschot' aan kandidaten. Sommigen moesten vele maanden op een beroep wachten en sommigen kregen helemaal geen beroep. De beslissing die genomen was had niet alleen kerkelijke gevolgen, maar ook sociale gevolgen. Het is meer dan eens gebeurd dat wanneer mijn vrouw met de kinderen in het dorp boodschappen ging doen mensen uit de kerkelijke gemeente de winkel uitliepen of haar met afgewend gezicht voorbij liepen. 's Zondags gingen wij met het gezin naar ds. Veenendaal in Barendrecht en ook meer dan eens naar het kerkje in Nederhemert. De Heere heeft de prediking willen zegenen. Met vreugde denk ik nog vaak terug aan de preken die ds. Budding hield over het boekje Ruth. Eind december 1983 ben ik voor het eerst in een kerkdienst voor gegaan. De tekst die ik toen overdacht was: 'De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken.'

Wordt vervolgd

ds. H. Zweistra

Vierling in Nederhemert

VIERLING IN NEDERHEMERT

NEDERHEMERT - "Vier lammetjes, zelf geboren en springlevend." Op het "Ekstersnest" in Nederhemert. Dhr. T. van Ooijen kon zijn ogen niet geloven, toen hij enkele weken geleden in de nacht van donderdag op vrijdag om 2.00 uur ging kijken bij de schapen. "Dat er meer dan één lam zou komen was duidelijk, maar een vierling hadden we nog nooit eerder mee gemaakt". Omdat moeder eigenlijk maar een uier heeft voor twee lammetjes, is één van de vier geadopteerd door een ander schaap, wat zelf maar één lam had. Gelukkig ging dat goed en accepteerde de pleegmoeder dat haar kind even op de foto ging met Ingeborg, Hannah, Jan en Adriaan. Binnen dus al volop voorjaar, terwijl buiten die zaterdagmorgen de hagel op het dak kletterde.

De / onze Lemsteraak

Martina Maria

De Lemsteraak was vroeger een visserijsschip en dus in feite geen echt vissersschip.

Wat was het verschil? Eind 1800 raakte het IJsselmeer, toen nog Zuiderzee geheten, overbevist en moesten de vissers steeds verder weg tot op de Waddenzee en Noordzee om voldoende vis te vangen. Probleem was echter dat men de gevangen vis wel vers en dus snel terug naar de visafslag moesten brengen. Hoe eerder thuis, hoe meer de vis opbracht!

De bekende botters van het

IJsselmeer waren echte vissersschepen, maar waren niet zeewaardig genoeg om op zee te varen en zo ontstond het idee om met kleine, wendbare schepen (haring) te vissen en vervolgens de gevangen vis aan een snel schip mee te geven die dezelfde dag nog bij de visafslag (in Lemmer) kon zijn...een Lemsteraak.

Een zeilschip met een groot volume / laadcapaciteit en met een rompvorm die onder alle weersomstandigheden snel kon varen. Deze Lemsteraken waren destijds van hout, net als alle andere schepen in die tijd, maar begin 1900 werd overgegaan op stalen schepen.

In het begin van de 20ste eeuw wilden gefortuneerde zakenmensen een plezierjacht wat snel kon varen en zo ontstond de Lemsteraak zoals wij die nu kennen. Gebruikmakend van het grote volume in combinatie met een kajuitopbouw ontstond een vrijwel ideaal zeilschip. Snel, weinig diepgang, groot vaargebied, veel accommodatie en uiterst stabiel!

Reden dan ook waarom Prinses Beatrix in 1957, voor haar 18de verjaardag !!, "de Groene Draeck" door het Nederlandse volk werd aangeboden.

De Lemsteraken raakten na de oorlog bij een steeds groter publiek in trek en door de toenemende welvaart en stijgende interesse voor de watersport werden er talloze Lemsteraken in lengte variërend van ruim 8 meter tot wel 20 meter in grote aantallen gebouwd. Dankzij geavanceerde computerberekeningen zijn de nieuwste Lemsteraken super snel, zonder afbreuk te doen aan de zo kenmerkende eigenschappen en bijzonder mooie, klassieke lijnen.

De "Martina Maria" is in 2014 gebouwd bij de Scheepsbouwers Maritiem in Werkendam, aan de hand van plannen en ideeën die ik al 30 jaar lang koesterde en nu dus gerealiseerd konden worden. Het is een uniek schip geworden wat volledig voldoet aan de eisen van de Stichting Stamboek Ronde en Platbodempjachten, maar wat tevens is voorzien van de aller modernste snuffjes en dat in combinatie met een uiterst unieke indeling!

Behoud hoogstamboomgaard 'Erven de Waal'

De erven de Waal willen hun hoogstamboomgaard op 't Eiland graag in stand houden en hebben in de voorbije jaren de hoogstammers (sommige exemplaren zijn al ruim 100 jaar oud!) door professionals fors laten snoeien om weer de nodige groeikracht te genereren... en niet

zonder succes. De boomgaard (waarin tal van oude rassen staan) is nu mooi op orde. Samen met vrijwilligers van Landschapsbeheer Gelderland is afgelopen winter een aantal zaterdagen hard gewerkt om de bomen volop kansen te geven, om dit voorjaar weer mooi te gaan bloeien! Uiteraard werd er tijd genomen om iets te eten en te drinken, waarbij een lekkere warme kop soep niet te versmaden was!

Drie generaties bij de brandweer!

v.l.n.r.: Kleinzoon Erik Vos, opa Jan Pieter Vos en vader Gerrit Vos

Speeltuin Nederhemert 100 jaar

De speeltuin op 't Eiland bestaat 15 mei a.s. 100 jaar en dat zal gevierd worden!

Natuurlijk zal de speeltuin het hele seizoen in het teken staan van dit prachtige jubileum, maar 15, 16 en 17 mei a.s. zullen er speciale feestelijke activiteiten plaatsvinden.

Zet deze data alvast in uw agenda.

Een klein team is bezig om voor deze dagen een feestelijke agenda in elkaar te zetten, waarover t.z.t. in de media het nodige bekend gemaakt zal worden.

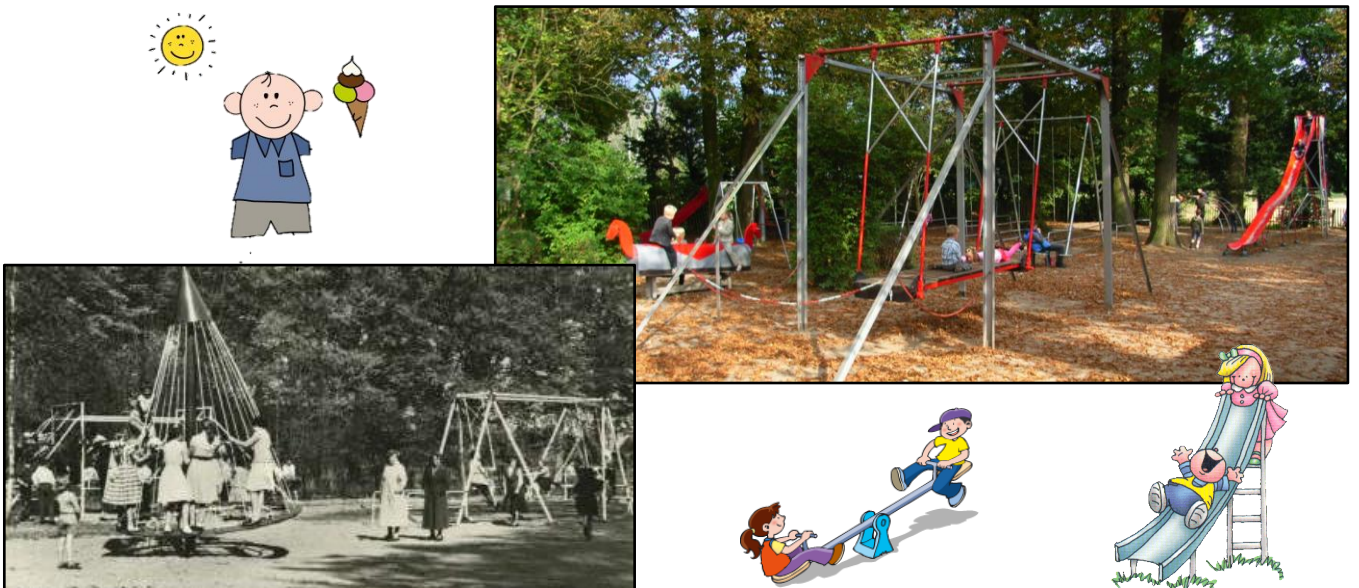
Voor 1 onderdeel nu alvast een oproep...

Het is de bedoeling om oude herinneringen aan de speeltuin tot uiting te laten komen door foto's of andere passende aandenken te exposeren, zodanig dat iedereen die de speeltuin dit seizoen vanaf 15 mei bezoekt een memorabele collage te zien krijgt.

De foto's / inzendingen worden door het organiserende team beoordeeld en de 3 meest leuke / originele inzendingen ontvangen een mooie prijs!

Graag jullie foto's / aandenken inleveren bij Willemien Hobo (0418-640238), Molenstraat 69, 5317 JE Nederhemert-Noord of Walter Esch (0651112982), Kasteellaan 15, 5317 KX Nederhemert-Zuid.

Kijk ook op www.speeltuinnederhemert.nl

Terugblik 1200 jaar Nederhemert

Op 3 januari vond de afsluitende bijeenkomst plaats van 1200 jaar Nederhemert. Om ongeveer 5 uur werd iedereen welkom geheten in dorpshuis De Gaarde. Nadat iedereen de beste wensen voor het nieuwe jaar had uitgewisseld, begon de lampionnoptocht. Hieraan namen ruim 80 kinderen deel. Het was een mooi gezicht!

Ondertussen vond in het dorpshuis de keuring plaats van de gruun-mee-witte. Dit o.l.v. een echte kok, 2 mensen van de gemeente en een vertegenwoordiging van de gemeente. Toen de kinderen terugkwamen werden er soep en broodjes geserveerd. 's Avonds werd de dorpsfilm gepresenteerd. We kijken terug op een hele fijne afsluiting. Op deze bladzijden vindt u een fotoreportage hiervan.

AFSLUITING 1200 JAAR NEDERHEMERT

Milan heeft négen opa's en oma's!

Rouwberichten

Op 21 december 2014 overleed

Teuntje van der Zalm - Smits

In de leeftijd van 89 jaar

Echtgenote van Henk van der Zalm

Laatst gewoond hebbend: Nieuwstraat 3

Op 9 januari 2015 overleed

Paul Lautenschutz

In de leeftijd van 58 jaar

Laatst gewoond hebbend: Kerkplein 6

Op 15 januari 2015 overleed

Cornelia Pieterella van Ooijen

In de leeftijd van 83 jaar

Laatst gewoond hebbend: Molenstraat 43

Op 8 februari 2015 overleed

Gijsbert Cornelis van Ooijen

In de leeftijd van 27 jaar

Laatst gewoond hebbend: Zietfortseweg 4

Rouwberichten

Op 13 februari 2015 werd geboren

en overleed na korte tijd

Thirza Stam

Dochtertje van Jaco en Klasina Stam

Molenstraat 5A

Op 14 februari 2015 overleed

Gerard Hoogbergen

In de leeftijd van 87 jaar

Echtgenoot van Trees Blom

Laatst gewoond hebbend: Kasteellaan 10

Op 12 maart 2015 overleed

Jenneke Smits - Spitsers

In de leeftijd van 88 jaar

Weduwe van Adrianus Matthijs Smits

Laatst gewoond hebbend: Zorgcentrum "Wijkestein"